

Έλενα Περικλέους,
Ανδρέας Χατζηχαμπής, Δήμητρα Χατζηχαμπή,
Μαριάννα Καλαϊτζιδάκη, Pedro Reis, Daphne Goldman.

Τότε που οι άνθρωποι πάγωσαν και ο πλανήτης καιγόταν

Μια στρατιά υπερηρώων - Μια ομάδα παιδιών,
σώζει τον πλανήτη

Εικονογράφηση:
Αλεξάνδρα Χριστοδούλου

Αυτό το βιβλίο βασίζεται σε εργασίες της Δράσης COST ENEC – Ευρωπαϊκό Δίκτυο για την Περιβαλλοντική Πολιτότητα (CA16229), που χρηματοδοτείται από τον φορέα COST (Ευρωπαϊκή Συνεργασία για την Επιστήμη και την Τεχνολογία).

Το COST (Ευρωπαϊκή Συνεργασία για την Επιστήμη και την Τεχνολογία) είναι ένας χρηματοδοτικός φορέας για ερευνητικά και καινοτόμα δίκτυα. Οι Δράσεις μας βοηθούν να συνδεθούν ερευνητικές πρωτοβουλίες στην Ευρώπη και διευκολύνουν τους επιστήμονες να αναπτύξουν τις ιδέες τους με το διαμοιρασμό τους με τους συνάδελφους τους. Αυτό ενδυναμώνει την έρευνά τους, την καριέρα τους και την καινοτομία.

www.cost.eu

Funded by the Horizon 2020
Framework Programme
of the European Union

**European Network for
Environmental Citizenship**
Cost Action CA16229

Επιχορηγούμενος Φορέας:

Τότε που οι άνθρωποι πάγωσαν
και ο πλανήτης καιγόταν

*Μια στρατιά υπερηρώων - Μια ομάδα παιδιών,
σώζει τον πλανήτη*

Τίτλος βιβλίου: Τότε που οι άνθρωποι πάγωσαν και ο πλανήτης καιγόταν

Συγγραφείς: Έλενα Περικλέους,

Ανδρέας Χατζηκαμπίης, Δήμητρα Χατζηκαμπί,

Μαριάννα Καλαϊτζιδάκη, Pedro Reis, Daphne Goldman.

Εικονογράφηση: Αλεξάνδρα Χριστοδούλου

Σελιδοποίηση: Περικλής Τιμοθέου

© Ευρωπαϊκό Δίκτυο για την Περιβαλλοντική Πολιτότητα ENEC Cost Action CA16229

Εκδόσεις Τελεία (2021)

ISBN 978-9925-551-45-3

Εκδόσεις Τελεία

Τσαρίου & Νάξου 2

2043 Στρόβολος

Λευκωσία, Κύπρος.

Τηλ. (+357) 22 028 001

e-mail: info@teleiabooks.gr

ENEC Ευρωπαϊκό Δίκτυο για την Περιβαλλοντική Πολιτότητα

Κυπριακό Κέντρο Περιβαλλοντικής Ερευνάς και Εκπαίδευσης ΚΥΚΠΕΕ.

Αγίου Ανδρέου 306

T.K. 56091

3304 Λεμεσός, Κύπρος

e-mail: a.hadjichambis@cypnet.com.cy

Φαξ: +357 25335682

Τηλ: +357 25954954

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί με αναφορά στην πηγή. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για εκπαιδευτικούς σκοπούς με κατάλληλη βιβλιογραφική αναφορά.

Έλενα Περικλέους,
Ανδρέας Χατζηχαμπής, Δήμητρα Χατζηχαμπή,
Μαριάννα Καλαϊτζιδάκη, Pedro Reis, Daphne Goldman.

Τότε που οι άνθρωποι πάγωσαν και ο πλανήτης καιγόταν

Μια στρατιά υπερηρώων - Μια ομάδα παιδιών,
σώζει τον πλανήτη

Εικονογράφηση:
Αλεξάνδρα Χριστοδούλου

Ένας Κλέφτης Παπουτσιών κτυπά

Ήταν μια μέρα όπως όλες τις άλλες. Η ζέστη για ακόμη μια φορά κτυπούσε κόκκινο. Η ατμόσφαιρα αποπνικτική. Η μυρωδιά των σκουπιδιών τρύπωνε από τα ανοικτά παράθυρα. Οι σωροί ήταν τόσο μεγάλοι που είχαν γίνει πλέον μέρος του τοπίου. Κανένας τρόπος διαχείρισης απορριμμάτων δεν φαινόταν να προλαβαίνει την ταχύτητα με την οποία οι άνθρωποι υπερκατανάλωναν. Τα σκουπίδια πολλαπλασιάζονταν. Ζούσαμε στην εποχή της πανδημίας των σκουπιδιών, της υπερκατανάλωσης, της υπερθέρμανσης του πλανήτη, της κλιματικής αλλαγής... Ακούγεται εφιαλτικό; Ίσως. Αλλά υπάρχει ελπίδα. Ή έτσι νομίζω και εγώ και άλλοι πολλοί σαν εμένα. Το ποιος είμαι και εγώ και οι άλλοι θα το μάθετε όταν θα έρθει η ώρα. Ούτε ένα λεπτό πιο νωρίς, ούτε ένα λεπτό πιο αργά.

«Δεν θέλω να πάω σχολείο σήμερα».

«Ούτε και εγώ».

«Εγώ να δεις πόσο βαριέμαι!»

«Απλώς σταματήστε να γκρινιάζετε. Το σχολικό θα

περάσει σε 5 λεπτά και εσείς ακόμη το συζητάτε. Είναι Δευτέρα. Είναι σχολική μέρα. Φύγατε!» Έκανε ο παπούς μια παύση και τρίβοντας ικανοποιημένος τα χέρια του συμπλήρωσε «Και μάλιστα, για τιμωρία σας, χωρίς πρωινό».

«Και όλες αυτές οι τηγανίτες που έφτιαξε η γιαγιά;» φώναξε ο Άλεξ που λάτρευε ό,τι πιο γλυκό, ό,τι πιο ανθυγιεινό κυκλοφορούσε σε φαγητό, την ίδια ώρα που δοκίμαζε να μπουκώσει μεμιάς δύο τραγανιστές σιροπιαστές τηγανίτες στο στόμα, με τα μακριά σγουρά του μαλλιά ανάστατα από την υπνοθύελλα των ονείρων του. Γιατί ο Άλεξ, ίσως και εξαιτίας των πολλών γλυκών που καταναλώνει, ποτέ δεν κοιμόταν ήρεμα. Πάλευε με χίλια μύρια κύματα, με τέρατα, με κακούς, ακόμα και με καλούς γιατί στον ύπνο του τον ταραγμένο καμιά φορά τους μπερδευει.

«Θα τις φάω όλες εγώ!» απάντησε με απόλυτη ικανοποίηση ο παπούς και εννοείται πως γελούσαν και τα μουστάκια του!

«Δεν βρίσκω τα παπούτσια μου» γκρίνιαξε η Τζίλ. «Εδώ τα είχα αφήσει χτες βράδυ». Κοίταξε απειλητικά τον Γιώργη κουνώντας το δάκτυλό της. «Ελπίζω να μην σκαρφίστηκες κάτι μικρό τερατάκι. Ξέρεις πάρα πολύ καλά πως έχω να τα φορέσω στην απογευματινή πορεία διαμαρτυρίας για την κλιματική αλλαγή. Ο πλανήτης ψήνεται στον πυρετό. Οι πάγοι λιώνουν και εγώ δεν έχω παπούτσια να

φορέσω για να συμμετέχω. **Χωρίς συμμετοχή και δράση δεν έχουμε αλλαγή.** Όπως καταλάβατε έχω φτιάξει ήδη το σύνθημά μου και είναι άπαικτο. Τερατάκι ομολόγησε γιατί αλλιώς την έβαψες».

«Τίποτα δεν έβαψα» δήλωσε ο Γιώργης που έπαιρνε τα πάντα τοις μετρητοίς. «Πού είναι τα παπούτσια μου; Ούτε και εγώ τα βρίσκω» συνέχισε.

«Μα πού πήγαν τα παπούτσια ποδοσφαίρου μου;» στρίγκλισε και ο Άλεξ μπουκωμένος. «Ελπίζω να μην πήγαν και αυτά για επαναχρησιμοποίηση Τζιλ! Το έχεις παρακάνει με το “σώστε τον πλανήτη” στιλάκι σου».

«Πουθενά δεν πήγαν. Παπούτσια είναι. Δεν μπορούν να πάνε πουθενά μόνα τους. Χρειάζονται τα πόδια για να πάνε κάπου. Για την ώρα παπούτσια δεν υπάρχουν άρα δεν θα πάμε σχολείο σήμερα. Δεν λυπάμαι καθόλου. Πάει και η διαμαρτυρία. Γι' αυτό λυπάμαι. Για δύο λόγους. Πρώτος: γιατί με την κατηφόρα που πήρε η κατάσταση στον πλανήτη με την κλιματική αλλαγή, και την ανηφόρα της θερμοκρασίας, μόνο αν δράσουμε θα κάνουμε κάτι. Σκεφτόμουν να το καλύψω και δημοσιογραφικά στην εφημερίδα της πόλης μας. Δυστυχώς όμως κάποιος απήγαγε τα παπούτσια μας. Και όπως βλέπω τα απήγαγε όλα. Η παπουτσοθήκη είναι εντελώς άδεια. Δεν έχει αφήσει ο απαγωγέας ούτε και ένα παπούτσι για δείγμα» είπε ο

Γιώργης, για να συμπληρώσει αμέσως μετά με ενθουσιασμό για το μυστήριο που έλυσε: «Και αντιλαμβάνεστε πως χωρίς παπούτσια δεν έχει δράση και χωρίς δράση θα είναι δύσκολη η ζωή. Σκέφτομαι μήπως κάποιος θέλει να χαλάσει τη διαμαρτυρία Τζιλ...».

«Ναι καλά, με πείσατε! Να δούμε τι άλλο θα σκεφτείτε για να μην πάτε σχολείο! Όσο για τη διαμαρτυρία ούτε και να το σκέφτεστε. Και ξυπόλυτοι θα πάμε. Ξέρετε και ξέρω πως πρέπει να παλεύουμε για όσα αγαπάμε. Καθένας και καθεμιά ατομικά αλλά και όλοι μαζί συλλογικά. Στο Δημαρχείο είναι οι άρχοντες της πόλης μας. Θα δουν ότι μας ενδιαφέρει η πόλη μας, μας ενδιαφέρει ο πλανήτης μας... Τα κοντινά δάση που κάπκαν το καλοκαίρι από τις μεγάλες φωτιές, πρέπει να ξαναπρασινίσουν! Όχι να γίνουν οικόπεδα και εμπορικά κέντρα... Τα δέντρα συγκρατούν την αύξηση της θερμοκρασίας της γης... Έτσι θα σωθούν τα απειλούμενα είδη... Οι πολιτικές αρκούδες, τα δικά μας ζώα που ζουν στο δάσος, που ζουν στα βουνά, στις λίμνες, στη θάλασσα... Θα είναι στο Δημαρχείο όλοι οι αρμόδιοι δεν γίνεται να τους αφήσουμε να εξαφανίσουν το τελευταίο ζωντανό δάσος για να κτίσουν, λέει, καφετέριες και καταστήματα. Η υπερκατανάλωση κτυπά κόκκινο και μετά περιμένουμε να σώσουμε την πολική αρκούδα με εισφορές».

Ναι, ο παππούς είχε μια αδυναμία στις αρκούδες, ειδικά στις πολικές.

Άρχισε λοιπόν να ψάχνει μανιωδώς κάθε γωνιά του δωματίου των παιδιών. Μετά από ενδελεχή έρευνα, πέρασε στο σαλόνι... στην κουζίνα... στον διάδρομο... στο μπαλκόνι. Ούτε και ένα παπούτσι δεν κατάφερε να εντοπίσει. Δεν βρήκε ούτε τα δικά του παπούτσια. Έλειπαν και οι γαλότσες του κήπου. Οι σαγιονάρες της γιαγιάς. Οι γόβες στιλέτο της μαμάς που έλειπε σε εκείνο το επαγγελματικό ταξίδι, που κρατούσε βδομάδες τώρα, στην άλλη άκρη του Ατλαντικού. Η Τζίλ και ο παπούς, το πράσινο δίδυμο του σπιτιού, έλεγαν συνεχώς, ότι με ένα τόσο μακρινό αεροπορικό ταξίδι η μαμά συμμετείχε στην υπερθέρμανση του πλανήτη. Θα πρέπει όταν επιστρέψει, να μετακινείται με ποδήλατο, με τα πόδια και με το μετρώ για ένα χρόνο τουλάχιστον! Έτσι για να μειώσει το αποτύπωμα άνθρακά της. Τα παπούτσια του μπαμπά έλειπαν, έτσι κι αλλιώς, εδώ και καιρό. Είχαν “φύγει” όλα μαζί με τον μπαμπά εκείνη τη νύχτα που έβρεχε δάκρυα και έφτυνε λέξεις που πλήγωναν.

Βγήκαν στο μπαλκόνι. Απόλυτη ερημιά. Είχαν χαθεί εκτός από τα παπούτσια και οι άνθρωποι; Από τη γειτονιά σίγουρα. Από την πόλη; Από την χώρα; Από τον πλανήτη; Άλλο πρόβλημα για τον πλανήτη. Δεν φτάνουν τα σκουπίδια που τον γεμίζουν, τα καυσαέρια που τον πνίγουν, η βιοποικιλότητα που χάνεται, έπρεπε να καθούν και τα παπούτσια και οι άνθρωποι, έτσι ώστε και οι λίγοι που απέμειναν (πέντε στο σύνολο τους με τα μέχρι τώρα δε-

δομένα μας) ούτε να δρουν ούτε να ζουν; Ήταν άραγε μια παγκόσμια συνομωσία; Να μας κλείσουν όλους στο σπίτι και να μην νοιαζόμαστε παρά μόνο για τα του σπιτιού μας; Να μην συναντιόμαστε; Να μην οργανωνόμαστε; Να μην διαμαρτυρόμαστε; Κάτι βρωμάει εδώ. Και μάλιστα πολύ!

Μπήκαν στο διαδίκτυο. Πανικός. Είχαν χαθεί τα παπούτσια. Μα όλα; Όλα! Από παντού; Από παντού! Για πάντα; Αυτό δεν το ξέρουμε. Το σίγουρο είναι πως ο Γιώργης εκείνη ακριβώς τη στιγμή έκλεισε με πείσμα τα μάτια και υποσχέθηκε πως θα έβρισκε τον κλέφτη των παπουτσιών και θα τον έκανε να πληρώσει. Θα τον έβαζε να τα πλύνει. Να τα αρωματίσει. Να τα γυαλίσει. Να τα νανουρίσει. Να τα καθουσιάσει. Σίγουρα θα ανησυχούσαν τα κακόμοιρα. Και μετά; Μετά να τα επιστρέψει στους ιδιοκτήτες τους για να συνεχίσουν να συμμετέχουν, να δρουν, να ζουν!

Για την ώρα αποφάσισαν όλοι να φάνε τις τηγανίτες και να καταστρώσουν ένα σχέδιο. Γιατί μόνο με ένα καλά καταστρωμένο σχέδιο μπορεί να εντοπίσει κάποιος έναν κλέφτη παπουτσιών, να πάρει τη ζωή του πίσω και να σώσει και τον πλανήτη που καίγεται. Είπαμε, είχαμε μια διαμαρτυρία να οργανώσουμε και έναν πλανήτη που περιμένε να τον σώσουμε.

Ένας κλέφτης ιδεών κτυπά

«Κάτι ήθελα να κάνω αλλά τι;»

«Εγώ πάλι έλεγα να μαγειρέψω μεσημεριανό αλλά...»

«Θα ζωγράφιζα αλλά εξαφανίστηκαν οι εικόνες και τα χρώματα από το μυαλό μου.»

«Λέω να...»

Μια μεγάλη παύση. Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν απορημένα. Ο μπαμπάς τα κοίταζε τότε εκείνα τότε τα ζαβατικά που είχε στον πάγκο της κουζίνας με το στόμα ανοικτό.

«Δεν έχω ιδέα τι ήθελα να πω» είπε η Τίνα.

«Η ιδέα μου για το μεσημεριανό γλίστρησε και μου ξέφυγε! Έχω εδώ όλα τα υλικά αλλά δεν έχω ιδέα τι μπορώ να φτιάξω. Ντομάτες, πατάτες, κιμάς, αυγά. Τίποτα. Τζίφος» είπε απελπισμένος ο μπαμπάς. Και δεν ήταν όποιος μπαμπάς. Ήταν ένας σπουδαίος σούπερ σεφ. Κάποιος που μπορούσε να φτιάξει τα πιο καταπληκτικά, τα πιο τέλεια πιάτα, σχεδόν με το τίποτα. Τώρα είχε στη διάθεσή του τέσσερα καταπληκτικά υλικά και τα κοίταζε λες και δεν τα είχε δει ξανά ποτέ στη ζωή του.

Τα έβλεπε και σιγομουρμούριζε ξύνοντας το κεφάλι του «Κάτι δεν πάει καθόλου, μα καθόλου καλά».

Τώρα με την Τίνα δεν υπήρχε κάτι που έπρεπε να μας ανησυχήσει. Τις μισές μέρες κατέβαινε και έλεγε πως κάτι έπρεπε να κάνει αλλά δεν θυμόταν τι ακριβώς. Γιατί η Τίνα, όπως όλοι οι έφηβοι, τριγύριζε με τα ακουστικά στα αυτιά και όλο δεν έκανε τίποτα. Για τίποτα δεν την ένοιαζε. Εδώ ο πλανήτης καιγόταν και εκείνη χαμπάρι δεν είχε. Για οργάνωση και συμμετοχή, ούτε και να το σκέφτεστε. Ψώνια και καλοπέραση.

Το πιο ανησυχητικό, πιο ανησυχητικό και από τον μπαμπά, ήταν ο Κωστής. Ο Κωστής που το μόνο που έκανε ήταν να ζωγραφίζει. Τέλειες εικόνες με τέλεια χρώματα στο πι και φι. Εικόνες που κανένας ποτέ δεν είχε φτιάξει πριν από εκείνον. Και τις έβαφε με κάτι χρώματα που πρώτη φορά τα έβλεπες. Υπερβολικό; Νομίζεις! Ό,τι λέω είναι εντελώς αληθινό. Εξωγινάκια με γήινα βρακάκια. Δεινόσαυρους που μόλις βγήκαν από το κομμωτήριο. Νεράιδες με μπλε μαλλιά και ξανθά μάτια που έπαιζαν ποδόσφαιρο στο κατακόκκινο γήπεδο. Ψάρια που έκτιζαν κάστρα στη γαλάζια άμμο με το χρυσαφένιο κύμα να τα γκρεμίζει. Έναν πλανήτη καταπράσινο, χωρίς καμία απειλή και κανένα ακραίο καιρικό φαινόμενο. Σας είπα εντελώς φανταστικές καταστάσεις.

Το να λέει λοιπόν ο Κωστής πως εξαφανίστηκαν οι

εικόνες και τα χρώματα από το μυαλό του ήταν άκρως εξωφρενικό. Παντελώς απaráδεκτο. Ολοκληρωτικά αδύνατον και σαφέστατα ανησυχπητικό. Χωρίς ιδέες, εικόνες, χρώματα, τίποτα δεν μπορείς να κάνεις. Τίποτα δεν μπορείς να αλλάξεις!

«Ναι; Ένα ασθενοφόρο για τρεις παρακαλώ. Ναι, είναι εξαιρετικά επείγον. Στην οδό Καρόλου Δαρβίνου 28. Στο σπίτι με την πράσινη πόρτα. Ναι εκείνη με τις κόκκινες βούλες, τον πράσινο κήπο και τη μεγάλη βουκαμβίλια. Είναι εξαιρετικά επείγον σας λέω. Πιο επείγον δεν γίνεται. Πήρατε και άλλες κλήσεις; Κάποιοι έχασαν τα παπούτσια τους και στον δρόμο άφησαν ματωμένα ίχνη γιατί περπατούσαν ξυπόλητοι στα αγκάθια; Καλά και τα συγκρίνετε κυρία μου; Να σας πω αμέσως τι κάνει το δικό μας περιστατικό εξαιρετικά, πιο εξαιρετικά δεν γίνεται, επείγον. Η Τίνα ΟΚ. Απλώς δεν έχει ιδέα τι ήθελε να πει. Αυτό το βρίσκω σχετικά διαχειρίσιμο. Με μια ακτινογραφία για να αποκλείσουμε την κρανιοεγκεφαλική κάκωση λόγω της υπερβολικά δυνατής μουσικής που ακούει θα το διαχειριστούμε. Δεν με ανησυχεί γιατί και να είχε ιδέα τι ήθελε να πει δεν θα το έλεγε, ή και να το έλεγε δεν θα ήταν και τίποτα σπουδαίο.

Με ανησυχεί ο μπαμπάς. Σπουδαίος μάγειρας. Να φάτε γιουβαρλάκια, κουπεπάκια, κεφτεδάκια από τα χέρια του, θα γλείφετε τα δάκτυλά σας τουλάχιστον μια βδο-

μάδα και μόνο στην ανάμνηση. Ποιο είναι το πρόβλημα; Δεν έχει ιδέα τι να μαγειρέψει και κοιτάζει σαν χάνος τα υλικά στον πάγκο της κουζίνας. Μπορεί να χρειαστεί να διασωληνωθεί. Ναι, τόσο σοβαρό. Το ακόμη πιο σοβαρό περιστατικό είναι ο Κωστής. Έχασε όλες τις εικόνες και όλα τα χρώματα. Ο Κωστής με τις εικόνες και τα χρώματά του, το λέω και το εννοώ, θα άλλαζε τον κόσμο, θα έσωζε τον πλανήτη ακόμη και από την κλιματική αλλαγή. Γιατί έχει φαντασία και βρίσκει λύσεις. Σκέπη πανωλεθρία ναι συμφωνώ. Ελάτε. Ελάτε γρήγορα. Εγώ; Μια χαρά. Κάτι ήθελα να κάνω. Αλλά δεν έχω ιδέα τι. Μην ανησυχείτε για μένα. Μέχρι να έρθετε αντέχω. Το όνομά μου; Ρόμπιν. Επίθετο; Χουντ. Ναι όπως τον Ρομπέν των Δασών. Αποστολή μου; Μα, να σώσω το δάσος μου και όλα τα δάση που κάπκαν το καλοκαίρι από τις μεγάλες φωτιές!»

Έκλεισε το τηλέφωνο και κάθισε σε μια καρέκλα. Αγαπούσε βαθιά το δάσος του. Ήταν τόσο κοντά στην πόλη. Εκεί περνούσε όλο τον ελεύθερο χρόνο του. Τα Σαββατοκύριακα, τις καλοκαιρινές διακοπές... Άκουγε τα πουλάκια, ξάπλωνε στο χώμα και έβλεπε τα δέντρα, παρατηρούσε τα μυρμηγκία, τις αράχνες καθώς ύφαιναν τον ιστό τους... Τόσα θαυμαστά πράγματα, τόσο κοντά στην πόλη... Προσπαθούσε να σκεφτεί τι ήθελε να κάνει. Μια ιδέα τριγύριζε στο μυαλό του. Μια εξαιρετική ιδέα αλλά τώρα την είχε χάσει. Ήταν λυπημένος. Βαθιά απελπισμένος. Μακάρι

κάποιος να του θύμιζε πως η ιδέα που έχασε ήταν να πάει στην απογευματινή διαμαρτυρία με τη στολή του Ρομπέν των Δασών και να μιλήσει με πάθος και σοβαρά επιχειρήματα για το αγαπημένο του δάσος.

Τελικά ήρθε το ασθενοφόρο και κατέληξαν στο νοσοκομείο. Και οι τέσσερις σε ένα δωμάτιο. Τι καλά! Κοίταζαν τους τοίχους και ο ένας τον άλλο χωρίς να μιλάνε. Ήταν λες και είχαν χάσει και τις λέξεις. Έγιναν και οι λέξεις είδος προς εξαφάνιση.

Ξαφνικά μπήκαν στο δωμάτιο άλλοι πέντε. Χωρίς παπούτσια. Με γυμνά πόδια. Άφησαν ματωμένα ίχνη παντού. Καλά καταλάβατε, ήταν εκείνοι που περπατούσαν ξυπόλυτοι στα αγκάθια.

Οι πέντε είχαν ιδέες αλλά δεν είχαν παπούτσια. Οι τέσσερις είχαν παπούτσια αλλά δεν είχαν ιδέες. Να ένωναν άραγε τις δυνάμεις τους;

Ένας κλέφτης ονείρων κτυπά

Δεν είχε ιδέα τι έτρεχε. Ξύπνησε περίεργα. Η καρδιά του ήταν στα πατώματα. Χωρίς κανένα απολύτως λόγο. Έβαλε το λουλουδάτο του πουκάμισο. Το αγαπημένο. Εκείνο που πλύνε-στέγνωσε είχε χάσει το λαμπερό του χρώμα. Γαλάζιο όπως τον ασυννέφιαστο ανοιξιάτικο ουρανό. Με κατακόκκινες καρδούλες που χαμογελούσαν.

Παιδιάστικο; Ίσως για έναν άνθρωπο της ηλικίας του. Ογδόντα και βάλε. Με καρδιά μικρού παιδιού του έλεγε πάντα η μάνα του. Την έχασε πριν από μια δεκαετία. Φαίνεται την είχαν την μακροβιότητα στα γονιδιά τους. Σχεδόν συνομήλικοι έμοιαζαν λιγάκι πριν φύγει. Ενενήντα εκείνη στα εβδομήντα του εκείνος.

Έκλεισε τα μάτια της εκεί που της διάβαζε την τελευταία ατάκα του παραμυθιού, το **ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα**. Δεν τα άνοιξε το επόμενο πρωί. Το χαμόγελο είχε χαραχτεί πια μόνιμο και ζεστό στο στόμα που του είχε πει χιλιάδες μελένιες λέξεις στο διάβα της ζωής του.

«Αντίο μάνα», της είπε και την έκλαψε. Μαζί με τον

Πλάτωνα και τη Μαύρη. Τον αγαπημένο του σκύλο φιλόσοφο και την αγαπημένη της μαύρη γάτα. Και εκείνη την μέρα φορούσε το αγαπημένο του πουκάμισο. Του το είχε αγοράσει στα γενέθλιά του. Στα 60χρονα του.

«Δεν είναι λιγάκι νεανικό βρε μάνα;» τη ρώτησε για να πάρει την επιβεβαίωση που γύρευε αφού ήδη το είχε λατρέψει.

«Υπάρχουν άνθρωποι γιε μου που πεθαίνουν νέοι όπως εσένα και εμένα και κάποιοι που γεννιούνται γέροι! Μόλις το είδα, σκέφτηκα “Αυτό είναι για τον Βρασίδα!” Ήξερα πως θα το λατρέψεις!»

Από τότε το φόραγε κάθε φορά που ένιωθε την καρδιά του στα πατώματα. Σπάνια δηλαδή. Μόνο που σήμερα ήταν μια τέτοια μέρα. Δεν ήξερε γιατί. Ένα κακό προαίσθημα τον τριγύριζε. Ένα προαίσθημα που έγινε ακόμη πιο βαρύ όταν φώναξε τη Μαύρη και εκείνη δεν ανταποκρίθηκε με το συνηθισμένο της μελωδικό νιαούρισμα. Το προαίσθημα έγινε δε βεβαιότητα όταν ο Πλάτωνας δεν έτρεξε να καταβροχθίσει στο πι και φι τη λαχταριστή κονσέρβα από το πιάτο που του ετοίμασε.

Άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στην πίσω αυλή και ξεκίνησε να τους ψάχνει.

«Μαύρη... Μαύρη... Πού είσαι Μαυρούλα μου... Μαύρη; Δεν ακούς που σε φωνάζω όμορφή μου; Έλα κορίτσι μου. Έλα και σου ετοίμασα τις αγαπημένες σου λικουδιές για

πρωινό. Ρέγγα και μαύρες ελιές. Η ρέγγα για σένα και οι ελιές για μένα. Μαύρη; Μαύρη; Πού στο καλό μαυροχάθηκες; Μαύρη η ώρα και η στιγμή! Μην με τρομάξεις και έχω και την καρδιά μου!»

Τίποτα. Τζίφος. Καμία ανταπόκριση από την Μαύρη. Και η καρδιά του Βρασίδα από τα πατώματα κατέβηκε στο δεύτερο υπόγειο.

Πήρε λοιπόν να φωνάζει τον Πλάτωνα. Το καλοκάγαθο λαμπρατόρ που τους πρόσεχε, λέμε τώρα, από κάθε εχθρική επιβουλή. Από κάθε εισβολή στον προσωπικό τους χώρο. Είχε βάλει και μια πινακίδα στην είσοδο του παλιού σπιτιού που έλεγε: «Προσοχή σκύλος!» Λάθος η επιλογή και των δύο λέξεων. Και το Προσοχή και το Σκύλος. Μάλλον με χαδιάρικη γατούλα έμοιαζε ο Πλάτωνα αφού εκλιπαρούσε για τα χάρδια των σπάνιων επισκεπτών.

Ήταν όμως και ο Πλάτωνα άφαντος.

Μα πού είχαν πάει και οι δύο. «Κάτι τρέχει», σκέφτηκε και η καρδιά του πλέον είχε πέσει στα τάρταρα. Το κακό του προαίσθημα είχε μετατραπεί σε βεβαιότητα. Η σημερινή μέρα τίποτα καλό δεν προμηνούσε.

Τους βρήκε τελικά. Κουλουριασμένους να κλαψουρίζουν μέσα στην κουφάλα της μεγάλης γέρικης ελιάς.

«Τι τρέχει Μαύρη μου; Γιατί κλαψουρίζεις Πλάτωνά μου; Και η δική μου η καρδιά είναι στα πατώματα και δεν ξέρω γιατί. Κάντε λίγο χώρο να κρυφτώ και εγώ μέσα

στην κουφάλα. Νιώθω την καρδιά μου περίλυπη και παγωμένη. Κάτι μου λείπει. Δεν μπορώ να χαμογελάσω. Μα και τα δικά σας τα μάτια έχασαν τη λάμψη τους. Τι έγινε εδώ πέρα;»

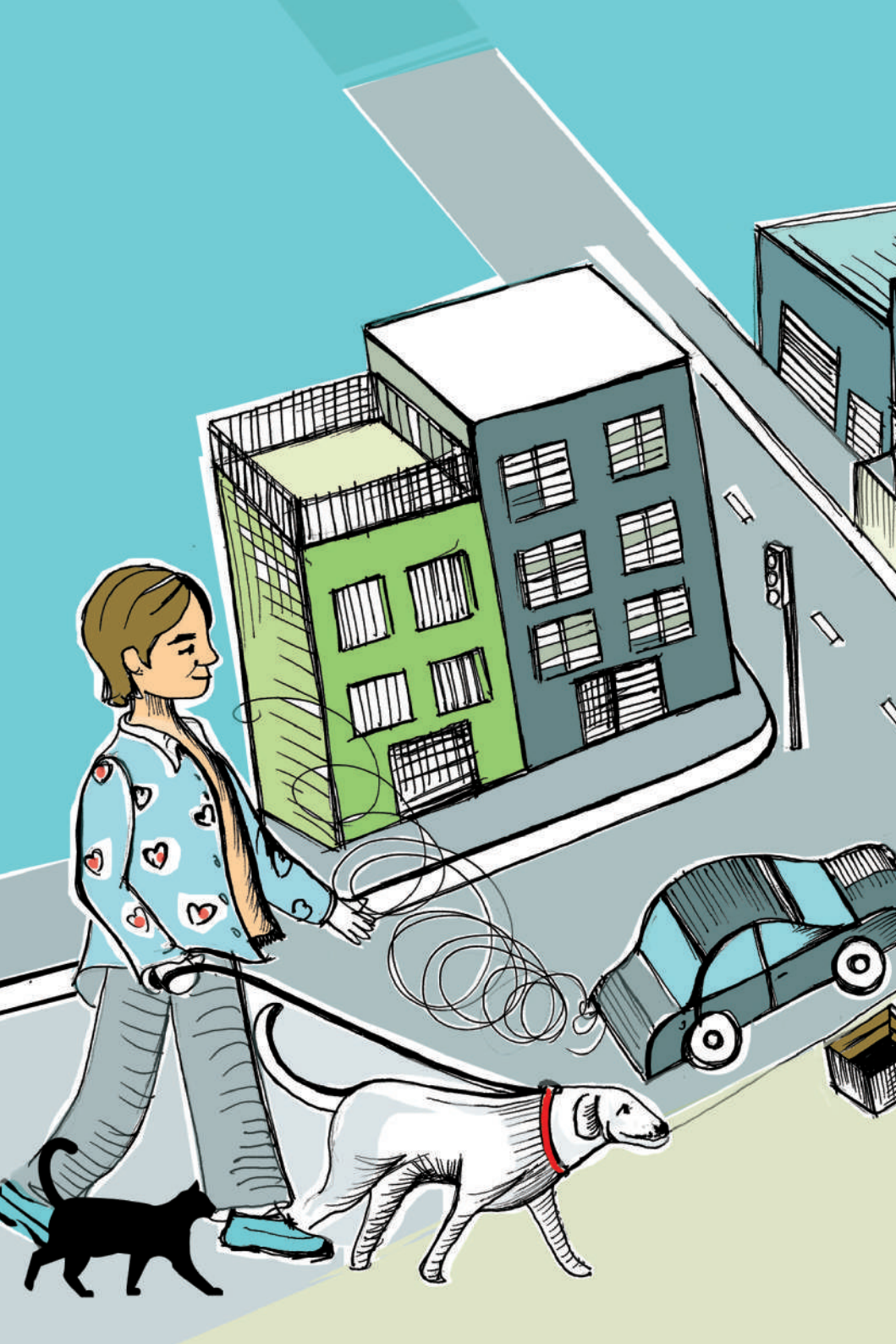
Στριμώχτηκε στην κουφάλα και τους αγκάλιασε παίρνοντας θάρρος από τον σταθερό κτύπο της καρδιάς τους. Κοιμήθηκαν και ξύπνησαν. Καμία αλλαγή. Ξανακοιμήθηκαν και ξαναξύπνησαν. Τίποτα. Στον τρίτο ύπνο και στο τρίτο ξύπνημα κατάλαβαν. Και το κατάλαβαν και οι τρεις ταυτόχρονα:

«Μιάου, μιάου, μιάουουου» κλαψούρισε η Μαύρη.

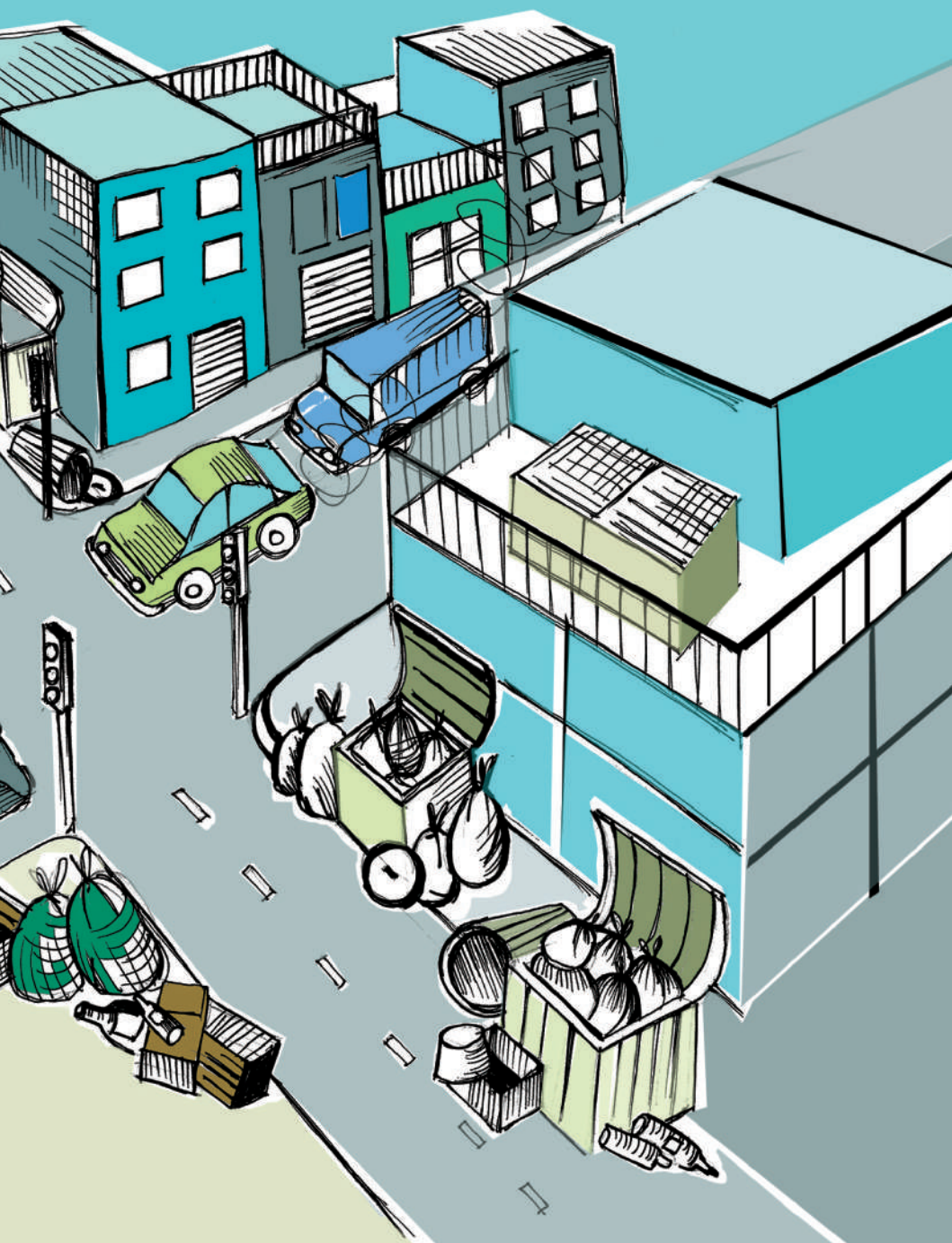
«Γούφφφφ» ούρλιαξε θυμωμένος ο Πλάτωνας.

«Δεν μπορώ να ονειρευτώ! Κάποιος μου έκλεψε τα όνειρα!» φώναξε ο Βρασίδας.

Τρομαγμένοι πήραν τους δρόμους γυρεύοντας τα όνειρά τους. Εκείνα που τους έκλεψαν. Δεν τα βρήκαν πουθενά. Οι δρόμοι άδειοι. Ψυχή δεν κυκλοφορούσε. Έκαναν πάρτι τα σκουπίδια. Το μπετόν είχε πνίξει κάθε ίχνος από πράσινο. Το καμένο δάσος στην άκρη της πόλης διαδήλωνε, μόνο χωρίς ανθρώπους, πως θέλει να ζήσει για να συνεχίσει να δίνει ζωή. Μόνο τα αυτοκίνητα ξεκινημένα και ακίνητα σε ατέλειωτες ουρές έβγαζαν μαύρο καπνό και επιβάρυναν ακόμη περισσότερο την ατμόσφαιρα. Μάλλον τα όνειρά τους είχαν κρυφτεί πίσω από το καυσαέριο. Εκείνο το ίδιο καυσαέριο που μαύριζε και τα όνειρα του

πλανήτη για καλύτερες μέρες. Για μέρες χωρίς πάγους που λιώνουν και θάλασσες που ανεβάζουν τη στάθμη τους. Χωρίς απελπισμένους περιβαλλοντικούς πρόσφυγες που κυνηγημένοι από την κλιματική αλλαγή αναζητούν νέες πατρίδες σε έναν κόσμο που φλέγεται. Χωρίς όνειρα ο Βρασίδης, χωρίς όνειρα η Μαύρη και ο Πλάτωνας και χωρίς ούτε και ένα όνειρο ζωντανό για τον πλανήτη μας.

Κατέληξαν και εκείνοι στο νοσοκομείο. Ήταν βλέπετε το μοναδικό κτίριο με φως μέσα στο μαύρο σκοτάδι του καυσαερίου και της απελπισίας που τους έπνιγε. Δέκα άνθρωποι και δύο ζώα ο τελικός απολογισμός. Στον πέμπτο όροφο ενός νοσοκομείου. Σε μια άδεια πολιτεία. Με τρεις κλέφτες να κυκλοφορούν ελεύθεροι. Έναν Κλέφτη Παπουτσιών... έναν Κλέφτη Ιδεών... και έναν Κλέφτη Ονείρων. Περίεργη συμμορία. Οι άνθρωποι χαμένοι και όσοι απέμειναν λειψοί. Έπρεπε κάτι να κάνουν. Τι να κάνουν όμως χωρίς παπούτσια, όνειρα και ιδέες; Πώς να σκεφτούν, πώς να ονειρευτούν, πώς να δράσουν; Τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει χωρίς σκέψη, όνειρο και δράση. **Ατομική και συλλογική δράση.** Καμιά ιδέα;

Πού πήγαν όλοι;

Η απορία που τριγύριζε στο μυαλό και των δέκα ήταν η ίδια. Πού πήγαν όλοι; Οι δρόμοι άδειοι. Ο πλανήτης να φλέγεται. Λες και κάτι είχε ενεργοποιήσει την κλιματική αλλαγή και έτρεχε πολύ πιο γρήγορα. Η θερμοκρασία ανέβαινε. Στους πόλους οι πάγοι έλιωναν ολοένα και πιο γρήγορα, μπορούσαν να ακούσουν σχεδόν τη στάθμη της θάλασσας να ανεβαίνει. Το καυσαέριο άπλωνε τα πλοκάμια του παντού. Και εδώ, ξηρασία, πυρκαγιές και αναβροχιά. Στον ισημερινό το εντελώς αντίθετο, ακραία καιρικά φαινόμενα με τυφώνες, θύελλες και καταστροφικές πλημμύρες. Έμοιαζε το σκηνικό με ταινία τρόμου. Πώς το ήξεραν. Το google earth και οι δορυφορικές του φωτογραφίες δεν άφηναν καμία αμφιβολία για τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Το ξημέρωμα τους είχε βρει σε ένα άδειο νοσοκομείο. Κανένας γιατρός. Καμία νοσοκόμα. Το ασθενοφόρο χωρίς τον οδηγό του.

Οι πέντε χωρίς παπούτσια, οι τέσσερις χωρίς ιδέες και

ο ένας (+δύο) χωρίς όνειρα αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Εκείνοι που δεν είχαν παπούτσια είχαν όνειρα και ιδέες, εκείνοι που δεν είχαν ιδέες είχαν όνειρα και παπούτσια και εκείνος που δεν είχε όνειρα είχε ιδέες και παπούτσια! Ο ένας θα κάλυπτε τα κενά του άλλου. Θα ένωναν τις δυνάμεις τους και θα έβρισκαν τη λύση. Έπρεπε να ανακαλύψουν τους ανθρώπους, τα παπούτσια, τις ιδέες και τα όνειρά του και μαζί με όλα αυτά ίσως και να κατόρθωναν να σώσουν τον πλανήτη γη από την κλιματική αλλαγή.

Πήραν τους δρόμους αναζητώντας τους γείτονες, τους φίλους, τους δασκάλους, τους αστυνομικούς, τους υπαλλήλους της τράπεζας, τον φούρναρη τον κύριο Αντρέα, τον φαρμακοποιό τον κύριο Γιάννη, τη Μαίρη την κομμώτρια, τη Γεωργία που είχε το ανθοπωλείο στη γωνία...

Κανείς και πουθενά ήταν η απάντηση που έδωσαν ο ένας στον άλλο όταν ξανασυναντήθηκαν στις δώδεκα το μεσημέρι κάτω από το ρολόι στην αυλή της εκκλησίας:

«Λείπουν όλοι» είπαν με ένα στόμα ο παππούς και η γιαγιά. Δεν είχαν χωριστεί. Τα πόδια τους είχαν ματώσει. Πήγαν στον οίκο ευγηρίας στην άκρη της πόλης. Όλοι τους οι φίλοι είχαν εξαφανιστεί. Η τηλεόραση ανοικτή. Η μουσική στη διαπασών. Τα υλικά για το γεύμα στον πάγκο της κουζίνας. Η καφετιέρα γεμάτη ζεστό ανχιστό καφέ και το τσάι ήδη σερβιρισμένο στην τραπεζαρία να έχει κρυώσει

από ώρα. Το τάβλι ανοικτό και το παιχνίδι μισοτελειωμένο στο τραπέζι...

«Ο Ζήσης δεν θα άφηνε με τίποτα ατέλειωτο ένα παιχνίδι τάβλι. Ειδικά αν κέρδιζε. Και κέρδιζε! Κάτι σοβαρό τρέχει. Ανησυχώ πραγματικά τώρα» είπε ο παππούς με τον φόβο να φωλιάζει στα μάτια του.

«Η Μηλίτσα δεν θα άφηνε με τίποτα το πλεκτό της στην κουνιστή καρέκλα στον κήπο. Σίγουρα κάτι έγινε. Κάτι περίεργο» είπε η γιαγιά χωρίς να συγκρατεί τους λυγμούς της.

«Εγώ πέρασα από το αγαπημένο μου ζαχαροπλαστείο. Εκεί που κάνει ουρές ο κόσμος. Τα πιο τέλεια, τα πιο καταπληκτικά, τα πιο φανταστικά γλυκά. Κανείς! Το μόνο καλό είναι πως έφαγα μέχρι σκασμού» είπε ο Άλεξ. Το μπλουζάκι του ήταν λερωμένο με παγωτό φράουλα. Τα πόδια γυμνά κουβαλούσαν ίχνη από σοκολάτα.

«Ήμουν μαζί του» είπε ο Κωστής. «Τίποτα δεν εντόπισα ούτε και εγώ. Κρυφοκοίταξα και στο μαγαζί με τις μπογιές και τα χρώματα. Έλειπαν όλοι. Πρέπει να σας πω πως πήρα ένα μπλοκ ζωγραφικής και ένα κουτί κραγιόνια. Άφησα μια σημείωση, μπαμπά, πως θα πληρώσουμε με την πρώτη ευκαιρία. Δεν μπορώ να ζωγραφίσω αλλά ελπίζω πως σύντομα θα πάρω τις ιδέες μου που έχασα πίσω!»

Είχαν οδηγία να κυκλοφορούν δύο-δύο όπως τους Χιώτες. Για καλό και για κακό.

Η επόμενη δυάδα ήταν η Τζιλ και η Τίνα. Το δίδυμο της καταστροφής θα έλεγα εγώ. Βάλε μαζί δύο έφηβες που είναι και οι δυο στην κοσμάρα τους και αν βγάλεις άκρη να μου περάσεις σκουλαρίκι στη μύτη...

«Εμείς περάσαμε από το καινούριο πολυκατάστημα με τα ρούχα και τους δίσκους μουσικής. Έλειπαν όλα τα παπούτσια. Από πελάτες ούτε μύγα. Έλειπαν και οι υπάλληλοι. Ήταν μπείτε σκύλοι αλέστε δηλαδή. Αλλά ούτε και σκύλους είχε. Αν συνεχίσει έτσι θα τα κλείσουν τα μαγαζιά. Μα ούτε και ένα ζευγάρι παπούτσια;» Κλαψούρισε η Τίνα γιατί είχε χαλάσει και το πεντικιούρ που είχε κάνει στα πόδια την περασμένη βδομάδα.

«Εγώ κάτι θέλω να πω τώρα αλλά δεν έχω ιδέα τι. Σίγουρα όμως επιβεβαιώνω όσα είπε η Τζιλ. Δεν είδαμε ψυχή. Είχα μια ιδέα στη διαδρομή για το πού μπορεί να πήγαν όλοι, αλλά μέχρι η ιδέα μου να γίνει λέξεις, την έχασα» είπε η Τίνα και ξανάβαλε τη μουσική να παίζει. Της είχε θυμίσει η Τζιλ πώς να το κάνει. Ευτυχώς, γιατί θα τρελαινόταν, αν έχανε εκτός από τις ιδέες της και τη μουσική της.

«Εμείς περάσαμε από όλα τα πάρκα. Όλα τα γυμναστήρια. Μπήκαμε σε όλους τους κλειστούς παιδότοπους. Ερευνήσαμε όλα τα σχολεία. Κανένα παιδί. Κανέναν μεγάλο. Κανέναν δάσκαλο. Κανέναν διευθυντή. Εγώ στην αρχή δεν είχα ιδέα πού να ψάξουμε. Την ιδέα, μού την έδωσε ο Γιώργης αλλά μετά πρέπει να πω πως δεν πολυ-

καταφέραμε να συνεννοηθούμε. Του έλεγα ψάξε πάνω, εννοούσα στον πάνω όροφο και εκείνος κοίταζε τον ουρανό! Του είπα, θα φας την σκόνη μου, αφού δεν κάνεις τίποτα, και μου είπε πως ποτέ δεν τρώει σκόνη. Του ζήτησα ένα χέρι βοήθειας στο ψάξιμο και μου απάντησε πως δεν έχει χέρι βοήθειας, έχει μόνο ένα δεξί και ένα αριστερό χέρι. Μιλάμε με κούφανες, του είπα απελπισμένος και μου εισηγήθηκε να πάω στον Πίπη τον Ωτορινολαρυγγολόγο.

»Περάσαμε, αλλά έλειπε και εκείνος. Στην αρχή θύμωνα μαζί του αλλά μετά το καταδιασκέδαζα. Γίναμε κολλητήρια! Ωραίος τύπος. Καλά καλά δεν θα κολλήσουμε στ' αλήθεια. Μην αγχώνεσαι, και, ναι, ξέρω δεν έχεις καμία σχέση με μαθηματικούς τύπους!» είπε ο Ρόμπιν και έσκασε στα γέλια. Ο Γιώργης τον κοίταζε μπερδεμένος γιατί δεν καταλάβαινε τι ήθελε να του πει.

«Δεν είδα, δεν άκουσα και δεν άγγιξα κανέναν. Φαίνεται πως όλοι λείπουν» είπε ο Γιώργης.

«Δίκαιο έχει, όλοι λείπουν, από παντού» συμπλήρωσε ο Ρόμπιν.

«Δεν λείπουν από παντού. Λείπουν από τα γυμναστήρια, τα πάρκα, τα σχολεία και τους παιδότοπους. Δεν πήγαμε παντού. Δεν ξέρουμε αν λείπουν από παντού» φώναξε αναστατωμένος ο Γιώργης.

Γύρισαν όλοι γεμάτοι ελπίδα στο τελευταίο δίποδο ζευγάρι. Ο μπαμπάς Σεφ και ο Βρασίδης. Πέρασαν από κάθε εστιατόριο, κάθε βιβλιοθήκη δανειστική. Έψαξαν σε κάθε

βιβλιοπωλείο. Βρήκαν βιβλία. Βρήκαν καλομαγειρευμένα πιάτα που είχαν κρυώσει αναμένοντας να φαγωθούν και καταπληκτικές σαλάτες που είχαν χάσει τη φρεσκάδα τους. Κανένας πελάτης δεν έτρωγε στα εστιατόρια. Κανένας μάγειρας δεν μαγείρευε. Κανένας βιβλιοθηκονόμος δεν δάνειζε βιβλία. Κανένας βιβλιοφάγος δεν διάβαζε. Η ιδέα ήταν φυσικά του Βρασίδα αφού ο μπαμπάς Σεφ είχε ξεμείνει από ιδέες. Το μόνο καλό της αναζήτησής τους;

«Ένα κλεμμένο βιβλιάριο με συνταγές. Ξέρω δεν ήταν σωστό αλλά θα το επιστρέψω μόλις θυμηθώ τις ιδέες μου. Το υπόσχομαι!» είπε κατακόκκινος από ντροπή ο μπαμπάς Σεφ.

«Και ένα μπαούλο βιβλία για μένα! Τα χρειαζομαι για τα βράδια. Τώρα που έχασα τα όνειρά μου το μόνο που μου απομένει είναι τα όνειρα που κρύβονται στα βιβλία!» είπε ο Βρασίδας και το πρόσωπο του έλαμπε από ενθουσιασμό και τα μάτια του ήταν γεμάτα ανακούφιση.

«Κανένα αποτέλεσμα λοιπόν;» ρώτησε ο Ρόμπιν για να τον διακόψουν γαβγίσματα και νιαουρίσματα διαμαρτυρίας από την Μαύρη και τον Πλάτωνα.

«Τώρα τι θέλουν άραγε να μας πουν;» αναρωτήθηκε ο Ρόμπιν.

«Έχω μια ιδέα!» είπε ο Βρασίδας.

«Ευτυχώς έχεις εσύ μια ιδέα γιατί οι δικές μας μάς τελείωσαν!» είπε ο Κωστής θυμωμένος.

«Έχω εδώ ένα λεξικό για γάτους και σκύλους και μια μέθοδο διδασκαλίας της γλώσσας των κατοικιδίων άνευ διδασκάλου! Δώστε μου λίγο χρόνο και μέχρι το βραδάκι θα σας έχω έτοιμη την μετάφραση».

Του έδωσαν όσο χρόνο ήθελε. Έτσι και αλλιώς δεν είχαν άλλη επιλογή. Περίμεναν λοιπόν μέχρι που βράδιασε. Τότε, μόλις βγήκε το φεγγάρι για την βραδινή του βόλτα, βγήκε και άσπρος καπνός από την εκκλησία στην οποία είχαν κλειστεί για να έχουν την ψυχία τους η Μαύρη, ο Πλάτωνας και ο Βρασίδας.

«Μιαου, μιαου, μιαου γαβ, γαβ, μιαου. Μιαου! Γαβ!»

Μετάφραση: «Βρήκαμε ίχνη και μυρωδιές. Ακολουθήστε μας και θα σας οδηγήσουμε στους ανθρώπους που χάθηκαν!» είπε ο Βρασίδας, και συμπλήρωσε «Μαζί με τους ανθρώπους που χάθηκαν θα βρούμε και τη λύση για τη Γη που φλέγεται!»

«Αύριο πρωί πρωί με την αυγούλα λοιπόν» είπαν, χωρίς να δέχονται κουβέντα ο παππούς και η γιαγιά.

Τους έβαλαν όλους για ύπνο και με το παραμύθι που τους αφηγήθηκε ο Βρασίδας, ένα παραμύθι γεμάτο όνειρα και ιδέες. Μιλούσε το παραμύθι του για κάποιον, κάπου, κάποτε που ήθελε να αλλάξει τον κόσμο. Έλιωσε λέει εφτά ζευγάρια παπούτσια. Περπάτησε δρόμους ανηφορικούς και δύσκολους, μα τα κατάφερε...

Πάμε μια βόλτα εκεί που πήγαν όλοι;

Ξύπνησαν με το χάραμα. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου τους, καυτές, σχεδόν αφόρητες –είπαμε, ο πλανήτης φλεγόταν– ξύπνησαν τον ένα μετά τον άλλο.

Ξύπνησε πρώτα η ομάδα των **Ξυπόλυτων**. Μάλλον γιατί κρύωσαν τα πόδια τους!

Σειρά πήρε η ομάδα που της είχαν κλέψει τα όνειρα, οι **Άνευ** (ονείρων), έτσι θα τους λέμε από σήμερα, αφού όποιος δεν ονειρεύεται δεν τον πολυθέλει τον ύπνο και...

Τελευταία ξύπνησε η ομάδα των **Ανίδεων** (εκείνων που δεν είχαν ούτε και μία ιδέα) αφού όταν δεν έχεις ιδέες κοιμάσαι συνεχώς. Ακόμη και όρθιος!

Και η αποστολή ξεκίνησε. Μπροστά, εννοείται, για να δείχνουν τον δρόμο, μπήκαν η Μαύρη και ο Πλάτωνα. Σκαρφάλωσαν λόφους και κατέβηκαν λοφοπλαγίες. Περιπάτησαν δίπλα από ποτάμια και πέρασαν γέφυρες. Είδαν από μακριά την θάλασσα και καιρέτησαν βαρκούλες χωρίς βαρκάρηδες που ταξίδευαν στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα. Πέρασαν από απέραντους σκουπιδότοπους. Δάση

καμένα από πυρκαγιές και δάση που έμοιαζαν καμένα από την όξινη βροχή. Είδαν ζώα και πουλιά να εγκαταλείπουν τους βιότοπούς τους. Χωράφια ξηραμένα από την ανομβρία. Είδαν με τα μάτια τους την ερημοποίηση. Την καμένη γη από τις πυρκαγιές. Τη διάβρωση που έσκαβε βαθιές ρυτίδες στο πρόσωπο της γης. Η αναπνοή τους ξανά και ξανά δυσκόλευε από την ρύπανση του αέρα και ένιωθαν τον ιδρώτα να κυλά ποτάμι στο κορμί τους, η θερμοκρασία ολοένα και ανέβαινε. Ήταν λες και η κλιματική αλλαγή βάλθηκε να φέρει τα πάνω κάτω στο πι και φι. Έπρεπε να σταματήσουν την κλιματική αλλαγή και να βρουν τους “χαμένους” ανθρώπους.

Ξάφνου έφτασαν μπροστά σε έναν πέτρινο τοίχο. Ένα θεόρατο βουνό. Από την κορυφή του έβγαине... καπνός;

«Καπνός είναι αυτός;» ρώτησε ο Ρόμπιν που ήταν ο τελευταίος της πομπής.

«Καπνός σίγουρα» είπε και ο παππούς επιστρατεύοντας το ατίσιο του βλέμμα και την εξαιρετική του όσφρηση η οποία μπορούσε να ανακαλύψει στο κελάρι τα πιο έξυπνα κρυμμένα και απαγορευμένα –από τη γιαγιά πάντα, που δήθεν φρόντιζε την υγεία του– γλυκά.

«Τι γυρεύει ο καπνός στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού;» ρώτησε η Τίνα η οποία φυσικά και δεν είχε ιδέα τι μπορούσε να γυρεύει ο καπνός στην κορυφή του βουνού.

«Καπνός είναι, δεν γυρεύει κάτι!» απάντησε με την τε-

τράγωνη λογική του και το κόλλημα που είχε από γεννησιμιού του με την κυριολεξία, ο Γιώργης.

Ο Άνευ (ονείρων) και με υποδήματα (παπούτσια) Βρασίδας, απάντησε ταυτόχρονα με την Μαύρη που νιαούρισε και τον Πλάτωνα που γάβγισε την απάντηση.

«Καπνός σημαίνει άνθρωποι που προσπαθούν να ζεσταθούν».

«Εμείς καιγόμαστε και αυτοί προσπαθούν να ζεσταθούν. Κάτι δεν πάει καλά. Φαίνεται πως μάλλον βρήκαμε τους **χαμένους**» είπε ο Ρόμπιν.

«Δεν μπορείς κιάλας να πεις πως τους βρήκαμε γιατί απέχουμε τουλάχιστον 200, σχεδόν κατακόρυφα, μέτρα σκληρής και γλιστερής πέτρας, από οτιδήποτε είναι εκείνο που άναψε τη φωτιά» είπε ο Γιώργης.

Του χαμογέλασε η Τζίλ για να τον ηρεμήσει γιατί κάτι ήξερε από κυριολεξία αλλά και γιατί της άρεσε ο Γιώργης. Είδε το χαμόγελο η γιαγιά και η ζυμαρένια της καρδιά γέμισε νοσταλγία. Θυμήθηκε την γνωριμία της με τον παπού και κοκκίνισε. Την είδε ο παπούς, που όπως είπαμε τίποτα δεν ξέφευγε από το αετίσιο του βλέμμα και της τσίμπησε το μάγουλο δίνοντας της ένα φιλί στο μέτωπο για να την κάνει να κοκκινήσει ακόμη περισσότερο.

Είδε το κόκκινο ο Κωστής και το θυμήθηκε.

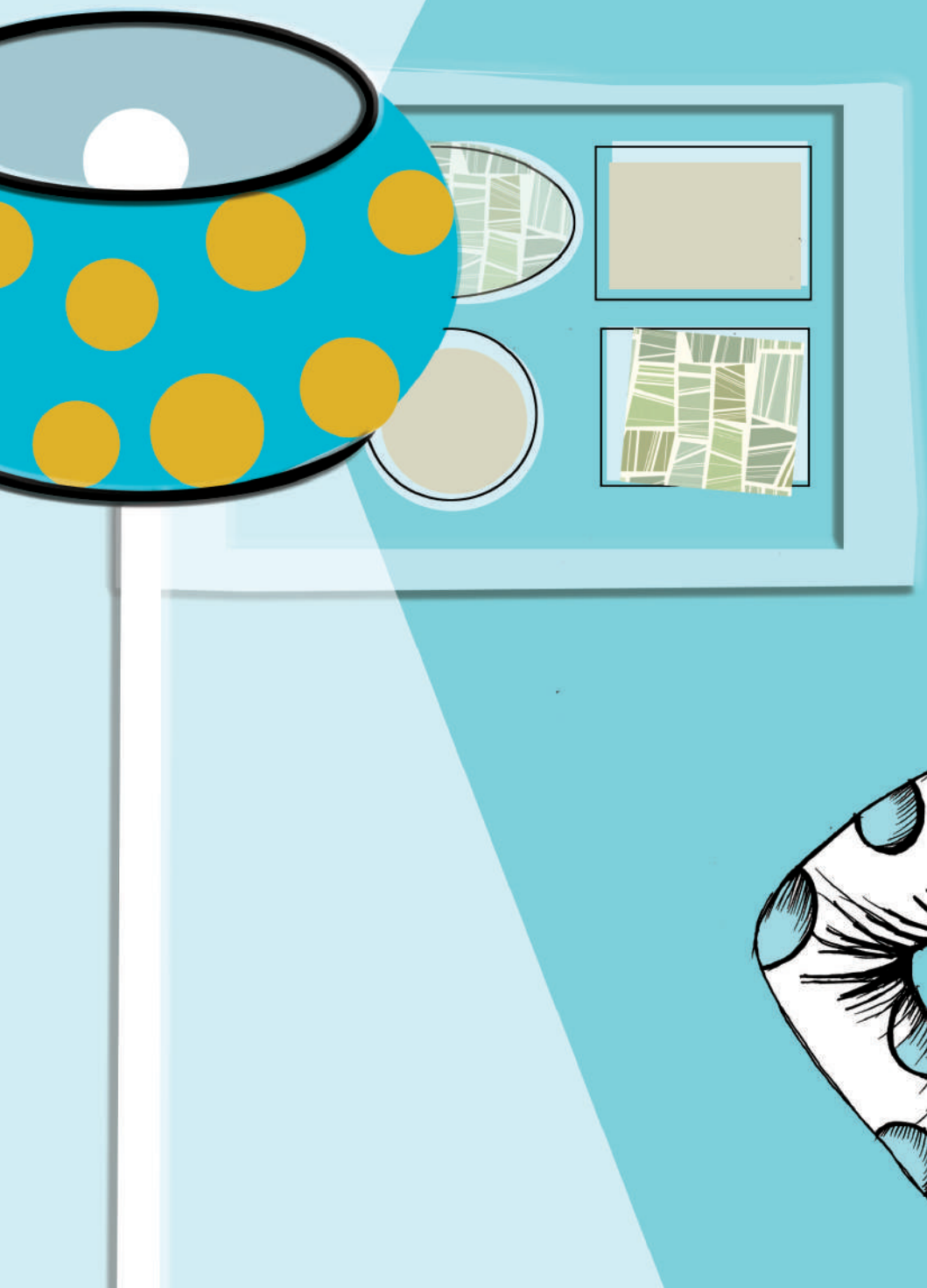
«Κόκκινο της αγάπης», σκέφτηκε, «Κόκκινο της ντροπής», «Κόκκινο του αίματος και της καταστροφής» και

επειδή είπαμε ζωγράφιζε χρώματα που δεν υπήρχαν σε εικόνες πρωτόγνωρες, κάθισε στην πιο κοντινή πέτρα, έβγαλε το μπλοκ της ζωγραφικής από το σακίδιο του και με τα κόκκινα κραγιόνια ζωγράφισε στο πι και φι μια κατακόκκινη θάλασσα. Μια θάλασσα που καιγόταν. Όπως ακριβώς καιγόταν κυριολεκτικά και ο πλανήτης. Χαμογέλασε ικανοποιημένος και χάρισε την ζωγραφιά του στον Γιώργη που φυσικά έφριξε αφού τίποτα κυριολεκτικό δεν απεικόνιζε, αλλά από ευγένεια του είπε:

«Μπράβο! Καταπληκτικό!» Το πήρε με τις άκρες των δακτύλων λες και φοβόταν πως μπορεί και να μολυνόταν από την έκρηξη της φαντασίας και της μεταφοράς που έκρυβε το σχέδιο του Κωστή.

Ο Πλάτωνας και η Μαύρη πήραν να σκαρφαλώνουν τον πέτρινο τοίχο δίνοντας με τα γαβγίσματα και τα νιαουρίσματα το εναρκτήριο σφύριγμα για την δύσκολη και επίπονη ανάβαση που τους περίμενε.

Οι ξυπόλυτοι θα ήταν στη δυσκολότερη θέση. Χωρίς παπούτσια. Στους βράχους και στα αγκάθια. Ο Ρόμπιν έβγαλε λοιπόν μια ιδέα από την φαρέτρα των λίγων ιδεών που του είχαν απομείνει. «Αλληλεγγύη» σκέφτηκε και έβγαλε τα παπούτσια του. Τα δάνεισε στην Τζίλ. Θα τα μοιράζονταν και θα βοηθούσαν ο ένας τον άλλο στο σκαρφάλωμα. Το παράδειγμά του το ακολούθησε ο Κωστής που έγινε ζευγάρι με τον Γιώργη. Το άκρον άωτο της

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ
ΚΑΙΓΕΤΑΙ

Φαντασίας περπατούσε χέρι-χέρι με την απόλυτη εμμονή στην Κυριολεξία. Πού θα οδηγούσε αυτό, κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει.

Η Τίνα έβγαλε επιτέλους τα ακουστικά από τα αυτιά και φώναξε τον Άλεξ. Του έδωσε τα άσπρα πάνινα της παπούτσια και ας ήταν τα γυμνά του πόδια ματωμένα από τα αγκάθια. Ήταν τόσο ζυμαρένιος και γλυκός, όπως τα γλυκά που καταβρόχθισε, που ήθελε να τον βοηθήσει.

Ο μπαμπάς Σεφ ως γνήσιος ιππότης, με μια μικρή υπόκλιση παραχώρησε τα παπούτσια του στη γιαγιά. Θα έμενε ξυπόλυτος είπε. Εκείνος και ο παππούς ήταν άντρες και θα άντεχαν. Η γιαγιά για να το ανταποδώσει περπάτησε για ώρα δίπλα τους και του ψιθύριζε στο αυτί συνταγές από τα παλιά. Δοκίμαζε να του ξυπνήσει τη μνήμη και να του δώσει τις μαγειρικές ιδέες που είχε χάσει πίσω.

Ανέβαιναν και μιλούσαν. Μιλούσαν και ανέβαιναν.

Έφτασε το βράδυ. Η κορυφή ήταν κοντά. Αποφάσισαν να περιμένουν όμως το ξημέρωμα. Ο Βρασίδας τους διάβασε από τον τόμο με τα 100 κλασικά παραμύθια, το 63ο. Εκείνο που μιλούσε για την ωραία κοιμωμένη. Νυσταγμένες καληνύχτες ακούστηκαν ανακατεμένες με νιαουρίσματα, γαβγίσματα, χασμουρητά και το ροχαλητό του παππού που αποκοιμήθηκε πρώτος. «Ες αύριον τα σπουδαία» σκέφτηκε ο Βρασίδας και έκλεισε τα μάτια.

Όστε εδώ πήγαν όλοι!

Και ξημέρωσε η μέρα. Ξύπνησαν για ακόμη μια φορά πρώτοι οι Ξυπόλπτοι. Μετά οι Άνευ... και τελευταίοι οι Ανίδεοι. Μόνο που δεν είχαν κοιμηθεί όπως το προηγούμενο βράδυ τακτοποιημένα στις ομάδες τους. Είχαν μπερδευτεί τα γυμνά πόδια της Τζιλ με το χωρίς ιδέες μυαλουδάκι του Ρόμπιν και η αφόρητη κυριολεξία του Γιώργη με την καλπάζουσα φαντασία του Κωστή. Η Τίνα κρατούσε γερά το αφράτο χεράκι του Άλεξ το οποίο κολλούσε από τα γλυκά που καταβρόχθιζε σε τακτά χρονικά διαστήματα. Ναι, ακόμη και στον ύπνο του. Ο παπούς με το αείσιο βλέμμα και η γιαγιά με τη ζυμαρένια καρδιά είχαν κοιμηθεί για ακόμη μια φορά αγκαλιασμένοι, ενώ ο μπαμπάς Σεφ βρέθηκε με τη μύτη χωμένη στα βιβλία του Βρασίδα. Ο Βρασίδης; Εκείνος είχε ξυπνήσει πιο νωρίς από όλους. Πήρε τη δόση του από το πρωινό του παραμύθι, το οποίο το συγκεκριμένο πρωί ήταν ιδιαίτερος αφυπνιστικό και ελπιδοφόρο και είχε προχωρήσει σε ικνηλάτηση του περιβάλλοντος χώρου. Δεν ικνηλάτησε απολύτως τίποτα. Την ερημοποίηση μόνο είδε από ψηλά. Το πράσινο πια το

έβλεπες με το σταγονόμετρο. Μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα καλύτερα, λιγότευε. Η καταστροφή πλησίαζε και έπρεπε να κάνουν κάτι για να την σταματήσουν.

Χωρίς πολύ όρεξη και σχεδόν καθόλου κουβέντες ξεκίνησαν. Η Μαύρη και ο Πλάτωνας τους έδειχναν τον δρόμο. Ακολουθούσαν αθόρυβα. Κάτι τους έλεγε πως ήταν ζωτικής σημασίας το να μην κάνουν κανένα απολύτως θόρυβο.

Ο Πλάτωνας με την αλάθητή του όσφρηση εντόπισε την είσοδο της σπηλιάς που δεν είχε καταφέρει να βρει το αετίσιο βλέμμα του παππού όσο και αν το πάλεψε.

Ο Βρασίδης άφησε την Μαύρη να μπει πρώτη. Το γατίσιο της βάδισμα δεν θα την πρόδιδε και θα μπορούσαν να έχουν ίσως κάποια στοιχεία πριν αποτολμήσει όλο το μπουλούκι να εισέλθει στη σπηλιά.

Δεν επέστρεψε. Τα πεντάλεπτα περνούσαν το ένα μετά το άλλο αλλά η Μαύρη άφαντη. Η αγωνία του Πλάτωνα άρχισε να κορυφώνεται αφού η Μαύρη ήταν η γάτα της καρδιάς του. Ήταν έτοιμος για μια θορυβώδη έφοδο όταν ο Βρασίδης έδωσε το σύνθημα για είσοδο.

Μπήκαν. Είδαν και... “πάγωσαν”. Μεταφορικά. Γιατί κάποιοι άλλοι είχαν παγώσει κυριολεκτικά. Παρά τη μεγάλη φωτιά στο κέντρο της σπηλιάς, εξού και ο καπνός που έβλεπαν οι παγωμένοι, παρέμεναν παγωμένοι. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Ακούνητοι και αμίλητοι. Με μάτια καρφωμένα στο κενό.

«Δεν μπορεί, ονειρεύομαι!» είπε ο παππούς και τσίμπησε τον εαυτό του.

«Εδώ είναι όλοι!» είπε ο Κωστής.

«Δεν ξέρουμε ακόμη! Δεν τους μετρήσαμε» τον διόρθωσε ο Γιώργης.

«Εγώ τους βλέπω όλους!» είπε η γιαγιά «τους γείτονες, τους φίλους, τους δασκάλους, τους αστυνομικούς, τους υπαλλήλους της τράπεζας, τον Φούρναρη τον κύριο Αντρέα, τον φαρμακοποιό τον κύριο Γιάννη, τη Μαίρη την κομμώτρια, την Γεωργία που έχει το ανθοπωλείο στη γωνία...»

«Να και ο Ζήσης! Εκεί στη γωνιά» φώναξε ο παππούς. «Ζήση! Ε, Ζήση!» φώναξε. Τον πλησίασε και τον σκούντησε. Ελαφρά γιατί έμοιαζε να είναι καλυμμένος με ένα λεπτό στρώμα πάγου. Λες και είχε μπει στην κατάψυξη και ο παππούς ανησύχησε μην τυχόν ράγιζε και γινόταν θρύψαλα από λεπτό σε λεπτό.

«Μηλίτσα; Εσύ είσαι;» είπε και η γιαγιά στη φίλη της για να μην πάρει ούτε και εκείνη κάποια απάντηση.

Αγκαλιάστηκαν και έβαλαν τα κλάματα. Σιγά σιγά τους πήραν όλους τα κλάματα. Κανένας δεν ήξερε ούτε τι να πει, ούτε και τι να κάνει. Περπατούσαν ανάμεσα στους Παγωμένους με την καρδιά γεμάτη πόνο και αγωνία. Ζούσαν. Σχεδόν έβλεπαν την καρδιά τους να κτυπά και τα μάτια τους να βλέπουν. Δεν αντιδρούσαν όμως σε τίποτα. Τους

μίλησαν. Τους φώναξαν. Τους παρακάλεσαν. Τους απείλησαν. ΤΙΠΟΤΑ.

Απελπισμένοι κάθισαν στο κέντρο της σπηλιάς. Δεν μιλούσαν, σκέφτονταν. Όλοι εκτός από τους Ανίδεους τουλάχιστον. Προσπαθούσαν να βγάλουν μια άκρη. Τους βρήκε το βράδυ και μετά το ξημέρωμα.

Τίποτα.

Νύκτωσε και ξαναξημέρωσε.

Δεύτερο τίποτα.

Στο τρίτο ξημέρωμα σπκώθηκαν και αποφάσισαν να αναλάβουν δράση. Ήξεραν πως έπρεπε να βρουν την άκρη του μίτου και να λύσουν το μυστήριο.

«Εγώ σίγουρα έχω μια ιδέα για το ποιος ή καλύτερα για το ποιοι!» δήλωσε με αυτοπεποίθηση η Τζίλ.

«Και εγώ συμφωνώ με την Τζίλ» βιάστηκε να δηλώσει ο Ρόμπιν.

«Αφού δεν το είπε ακόμη πώς συμφωνείς;» ρώτησε ο Γιώργης που έβλεπε πως κάτι έπαιζε μεταξύ τους και ζήλευε.

Ήταν σίγουρος, το ένιωθε βαθιά στην καρδιά του με έναν περίεργο τρόπο κάθε φορά που κοίταζαν ο ένας τον άλλο. Μέχρι και πριν μερικές μέρες η Τζίλ μόνον εκείνον κοίταζε, με τα μάτια να βγάζουν λάμπεις που παγιδεύονταν στα λακκάκια της. Ούτε και αυτήν την περιγραφή την σκέφτηκε έτσι, εννοείται. Εγώ την έβαλα για να καταλάβε-

τε καλύτερα. Ο Γιώργης ζήλευε. Τελεία και παύλα. Και είχε δίκαιο. Το επιβεβαιώνω εγώ ο παντογνώστης αφηγητής.

«Το κουβεντιάσαμε ήδη και ξέρω», βιάστηκε να δικαιολογηθεί ο Ρόμπιν με το πρόσωπο κατακόκκινο από ντροπή.

Ο Κωστής σκούνησε τον Γιώργη και του έδειξε τι είχε σχεδιάσει στο μπλοκ του! Έναν Ρόμπιν που έμοιαζε με τον Ρομπέν των δασών – χωρίς τα δάση και το καλσόν, μόνο το σκουφί είχε κρατήσει. Ολόιδιος αλλά πιο μεγάλος, πιο λαμπερός, πιο δυνατός... και κατακόκκινος, στο ίδιο ακριβώς χρώμα που είχε το πρόσωπο του εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Και μία Τζιλ να τον κρατά από το χέρι και να τον κοιτάζει στα μάτια. Τριγύρω μπλε πεταλούδες και πράσινες παπαρούνες. Τα μάτια της Τζιλ ήταν και εκείνα κατακόκκινα και τα μαλλιά της μοβ με λαχανί ανταύγειες. Ήταν όμως εκείνοι! Ολοφάνερα. Θα τους το χάριζε του ψιθύρισε για να το βάλουν πάνω από το κρεβάτι τους όταν θα παντρεύονταν!

Ευθύς αμέσως ο Γιώργης, σαν ταύρος σε υαλοπωλείο, πετάχτηκε και έφυγε φωνάζοντας πως δεν θα επέτρεπε αυτό τον γάμο!

«Αυτός ο γάμος δεν θα γίνει ποτέ. Ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, και αφού σήμερα είναι Δευτέρα, ούτε την Πέμπτη, ούτε την Παρασκευή και για να μη συνεχίσω, ούτε σε 10 χρόνια!»

«Ποιος παντρεύεται ποιον;» ρώτησε ο παππούς.

Η γιαγιά με τη ζυμαρένια καρδιά ήδη ονειρευόταν γαμήλιες δεξιώσεις και ο Άλεξ γλυκοκοίταξε την Τίνα. Μπορεί να τον περνούσε 8 χρόνια, γιατί εκείνη ήταν 16 και εκείνος μόλις 8, αλλά τι είναι 8 χρόνια μπροστά στην αιωνιότητα; Η Τίνα τον κοίταξε με απορία και θεώρησε πως το πετάρισμα των βλεφάρων του και το κλείσιμο του ματιού ήταν σινιάλο για ακόμη ένα γλυκό και του έδωσε ευθύς ένα γλειφιτζούρι. Εννοείται πως αυτό για τον Άλεξ ήταν ο αρραβώνας που ονειρευόταν.

«Το Ποιοι! Είναι σίγουρα ο Κλέφτης Παπουτσιών, ο Κλέφτης Ονείρων και ο Κλέφτης Ιδεών», συνέχισε από εκεί που έμεινε η Τζίλ, αφού στην προσπάθεια της να συγκεντρώσει τις σκέψεις της δεν πήρε είδηση τι μεσολάβησε γύρω της.

«Προσπαθούν να μας σταματήσουν να σκεφτόμαστε, μας έκλεψαν τις ιδέες. Προσπαθούν να μας σταματήσουν να ονειρευόμαστε. Χωρίς όνειρα δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Χωρίς όνειρα που γίνονται σχέδια ο κόσμος δεν αλλάζει και σιγά σιγά πεθαίνει η ελπίδα και τα παρατάς και μετά; Μετά καμία σωτηρία δεν έρχεται ούτε για τον πλανήτη ούτε για τον άνθρωπο. Η κλιματική αλλαγή θα γίνει χείμαρρος και δεν θα την σταματά τίποτα και κανείς. Μας έκλεψαν και τα παπούτσια για να σταματήσουμε να περπατούμε, να αναλαμβάνουμε δράση, να διαμαρτυρόμαστε».

«Γι' αυτό και πάγωσαν. Δεν σκέφτονται. Δεν ονειρεύονται. Δεν πορεύονται. Παγωμένοι και ακίνητοι. Δεν είναι πια ενεργοί πολίτες. Δεν είναι Περιβαλλοντικοί Πολίτες. Δεν κρίνουν. Δεν σχεδιάζουν. Δεν δρουν. Τίποτα δεν μπορούν να κάνουν με τις ζωές τους και τον Πλανήτη. Έχουν μετατραπεί σε πιόνια στις αποφάσεις των τριών κλεφτών!» συνέχισε τη σκέψη της Τζίλ, ο Ρόμπιν.

Ευτυχώς εκείνοι είχαν μόνο μία από τις τρεις πληγές και ακόμη, πιο ευτυχώς, είχαν συναντηθεί και μπορούσαν ο ένας να συμπληρώνει τον άλλο.

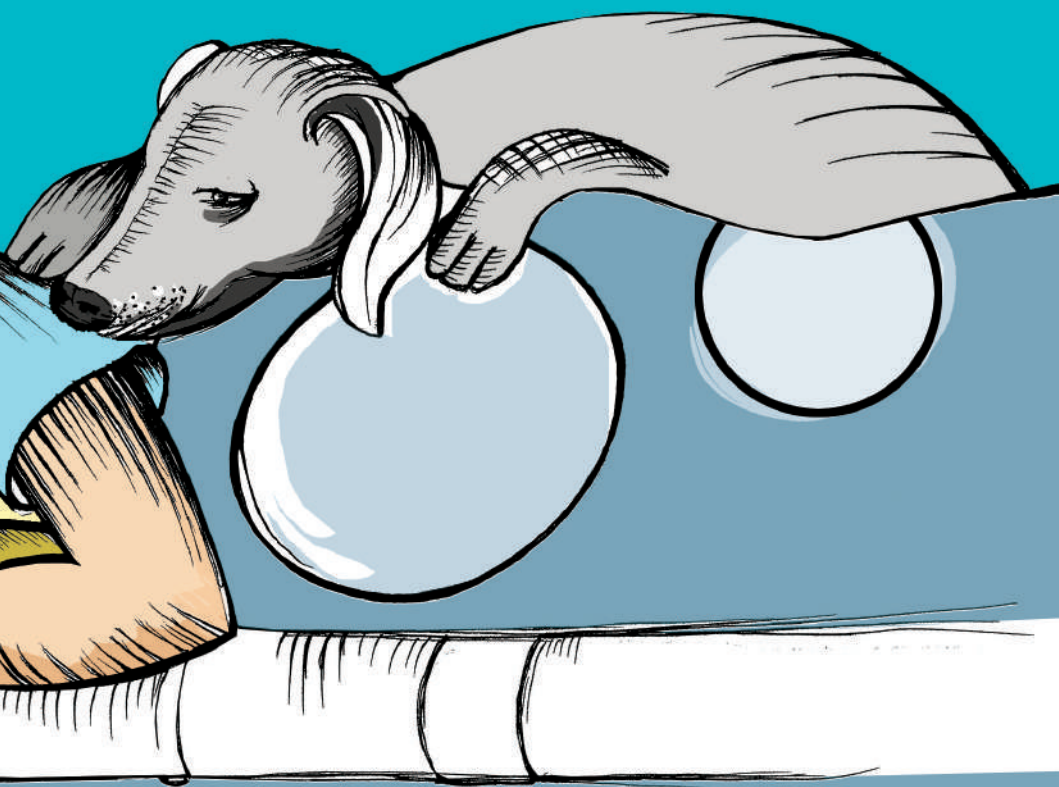
Τους έλειπε το **Γιατί**; και το Και **Τώρα τι**; για να λύσουν το μυστήριο. Αλλά ήταν εξουθενωμένοι και από τη σκέψη και από τη λύπη.

Έφαγαν. Άκουσαν την ιστορία του Βρασίδα και αποκοιμήθηκαν. Κάποιοι με όνειρα –τυχεροί!– κάποιοι άνευ!

Αύριο θα ξημέρωνε μια καινούρια μέρα. Και κάθε καινούρια μέρα κουβαλά απρόβλεπτα. Οι μέρες βλέπετε είναι ιδιαίτερα άστατες. Δεν αποφασίζουν πώς να συμπεριφερθούν. Προσπαθούν να ανακαλύψουν τον εαυτό τους. Φταίει το ότι δεν ζουν πολύ. Πάνω που μαθαίνουν ποιες είναι, πεθαίνουν και φτου ξανά κι απ' την αρχή. Ίσως όμως αυτή να είναι και η γοητεία τους. Μας εκπλήσσουν συστηματικά!

Περίμεναν λοιπόν να δουν ποια καινούρια έκπληξη τους ετοίμαζε η μέρα που ερχόταν!

Θα ανακαλύψουμε άραγε
το Γιατί;
Ή μήπως θα παγώσουμε
και εμείς;

«Για να ανακαλύψουμε το Γιατί; και να μπορέσουμε να μετακινηθούμε στο Και Τώρα Τι; θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, παρατηρητικοί και να λειτουργήσουμε ως μυστικοί πράκτορες!» είπε ο Βρασίδης Και συνέχισε αφήνοντας τους όλους άναυδους:

«Η λύση είναι μόνο μια. Θα παγώσουμε και εμείς!»

«Συγγνώμη;» είπε πανικόβλητος ο Γιώργης. «Εγώ, δεν θέλω να παγώσω. Οι Παγωμένοι είναι τόσο τρομακτικοί!»

«Εννοεί πως θα προσποιηθούμε πως είμαστε Παγωμένοι αγαπημένε μου» είπε η Τζιλ και τον αγκάλιασε για να τον καθησυχάσει χωρίς να αφήσει το χέρι του Ρόμπι το οποίο και είχε γίνει πλέον προέκταση του χεριού της.

«Θα κάνουμε τους παγωμένους. Θα μπερδευτούμε με τους υπόλοιπους Παγωμένους και θα περιμένουμε. Δεν μπορεί, θα εμφανιστούν οι τρεις Κλέφτες και τότε θα ανα-

καλύψουμε το Γιατί; Και αν μάθουμε το Γιατί; τότε ίσως μπορούμε να βρούμε το Και Τώρα Τι;»

Τον χειροκρότησαν. Και με συνοπτικές διαδικασίες ανακατεύτηκαν με τους Παγωμένους.

Ξεκίνησαν να αντιγράφουν την ακινησία τους.

Την έλλειψη συναισθήματος στα πρόσωπά τους.

Την έλλειψη λάμψης στα μάτια τους.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Τα κατάφεραν όμως. Τα κατάφεραν τόσο καλά που κάποια στιγμή πίστεψαν και οι ίδιοι πως πάγωσαν. Μόνο η καρδιά τους που δεν είχε παγώσει, που δεν είχε ραγίσει, που κάλπαζε μέσα στο στήθος τους στους ρυθμούς του φόβου τους, μαρτυρούσε πως δεν ήταν Παγωμένοι. Το μόνο που χρειαζόταν πλέον ήταν ΥΠΟΜΟΝΗ.

Και περίμεναν...

Περίμεναν...

Περίμεναν...

Και ξαφνικά!

Ξαφνικά, από το πουθενά, εμφανίστηκαν οι τρεις καβαλλιέρος. Χωρίς άλογα και σομπρέρο. Θύμιζαν τους τρεις ήρωες από την ταινία γουέστερν «Ο Καλός, ο Κακός και ο Άσχημος». Ο Κακός θα μπορούσε να ήταν οποιοσδήποτε από τους τρεις. Σίγουρα ο ένας από τους τρεις ήταν ολοφάνερα Άσχημος (δεν ξέραμε όμως ακόμη ποιος από

τους τρεις κλέφτες ήταν). Τον Καλό έπρεπε οπωσδήποτε να τον εντοπίσουμε άμεσα για να ξεκινήσουμε από εκείνον να ανατρέπουμε το σχέδιο τους, το οποίο για την ώρα δεν γνωρίζαμε.

Ναι, καλά καταλάβετε, εγώ ο αφηγητής, είμαι, ναι, μέλος της ομάδας των δήθεν Παγωμένων. Δεν θα μπορούσα να τους αφήσω μόνους τώρα που άρχισαν τα δύσκολα.

Όλοι, δήθεν Παγωμένοι, ανάμεσα στους Παγωμένους, κόβαμε κίνηση και καταγράφαμε μπας και βγάλουμε κατένα συμπέρασμα!

Περπατούσαν ανάμεσα στους παγωμένους-Παγωμένους και εμάς τους δήθεν-Παγωμένους. Τους θερμομετρούσαν με θερμόμετρα μετώπου και κουνούσαν το κεφάλι τους ικανοποιημένοι.

Ευτυχώς οι πιθανότητες ήταν με το μέρος μας. Δεν θερμομέτρησαν κανέναν από εμάς.

Μπορούσαμε να ξεγελάσουμε τους Κλέφτες παίζοντας θέατρο, αλλά πείτε μου ποιος μπορεί να ξεγελάσει ένα θερμόμετρο;

«Πάει καλά!» είπε ο ένας. Ο Άσχημος –το μόνο σίγουρο– γιατί είναι και φαίνεται.

«Πάει εξαιρετικά καλά. Καλύτερα απ' ότι περίμενα» είπε ο δεύτερος. Ο Καλός άραγε ή ο Κακός;

«Εγώ πάλι κάνω δεύτερες σκέψεις. Άραγε αυτό που

πάμε να κάνουμε είναι σωστό;» Σίγουρα αυτός ήταν ο Καλός! Άρα ο δεύτερος ήταν ο Κακός.

Τον κεραυνοβόλησαν, σχεδόν κυριολεκτικά με τα βλέμματα τους και λούφαξε.

Ο Άσχημος, κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι ο Κλέφτης Παπουτσιών. Πώς το κατάλαβα; Γιατί και αυτό είναι πράγμα που φαίνεται. Φαίνεται τόσο καθαρά όσο και η ασχήμια του. Είχε δεμένα γύρω από τον λαιμό του καμιά δεκαριά παπούτσια.

Θα έβαζα στοίχημα, χωρίς να βάζω και το χέρι μου στη φωτιά, πως ο Κακός είναι ο Κλέφτης Ιδεών και ο Καλός ο Κλέφτης Ονείρων. Πού το στηρίζω; Πείτε το βιαστικό συμπέρασμα, πείτε το γενίκευση ή και υπεραπλούστευση, αλλά ιδέες υπάρχουν καλές και κακές. Τις ιδέες τις σκέφτεσαι με το μυαλό σου και υπάρχουν αρρωστημένα μυαλά. Αλλά τα όνειρα; Τα όνειρα είναι της ψυχής. Και οι ψυχές είναι όμορφες. Μπορεί καμιά φορά να χάνουν τον δρόμο τους, αλλά είναι φτιαγμένες από αγάπη.

Δεν θα βιαστούμε να καταλήξουμε. Το ξέρω. Είναι πολύ νωρίς. Ήθελα όμως να καταγραφεί στα πρακτικά της συζήτησης και θα επανέλθω στο τέλος της περιπέτειας. Όταν θα έχω περισσότερα στοιχεία.

«Πάει εξαιρετικά καλά» επανέλαβε ο Κακός. «Η θερμοκρασία τους χαμηλώνει καθημερινά περίπου 0,5 του

βαθμού. Είμαστε στους 28 βαθμούς κελσίου. Με τέτοια θερμοκρασία σώματος δεν μπορούν να κουνηθούν. Δεν μπορούν να σκεφτούν. Δεν μπορούν να ονειρευτούν. Δεν μπορούν να μας εμποδίσουν να πραγματοποιήσουμε το σχέδιο μας. Μόλις φτάσουμε στους 26 βαθμούς, σε 3-4 μέρες δηλαδή, θα είμαστε έτοιμοι για το τελικό κτύπημα!»

«Ο.Κ.» είπε πειθήνια ο Άσχημος και κάθισε σε μια πέτρα για να αλλάξει τα παπούτσια που φορούσε.

«Σίγουρα θα είναι ακόμη ζωντανοί στους 26 βαθμούς; Είπαμε να κάνουμε αυτό που κάνουμε, αλλά δεν θα ήθελα με τίποτα να έχω τόσο θάνατο στη συνείδησή μου. Δεν θα μπορώ να κοιμηθώ το βράδυ και ξέρετε πόσο σημαντικό είναι αυτό για μένα! Χωρίς να κοιμάμαι δεν θα μπορώ να βλέπω τα όνειρα που έκλεψα».

«Οι πιο πολλοί θα τα καταφέρουν. Θα έχουμε σίγουρα και κάποιες παράπλευρες απώλειες αλλά C' est la vie. Έτσι είναι η ζωή. Είμαστε σε πόλεμο αν δεν το καταλάβετε. Και στον πόλεμο υπάρχουν θύματα» συμπλήρωσε ο Κακός αφήνοντάς μας όλους εμάς τους δήθεν παγωμένους με το στόμα ανοικτό από τον φόβο και την κατάπληξη.

«Πάμε;» ρώτησε ο Άσχημος ο οποίος φορούσε το τέταρτο ζευγάρι παπούτσια και φανερά βιαζόταν να φύγει.

«Πάμε...» είπε και ο Καλός και γύρισε την πλάτη για να φύγει με το κεφάλι κατεβασμένο.

Μόλις που προλάβαμε με συνοπτικές διαδικασίες και

ανταλλαγή βλεμμάτων να τους ακολουθήσουμε. Η κάθε ομάδα θα ακολουθούσε τον δικό της κλέφτη. Αυτό είχαμε σκεφτεί όλοι πως θα ήταν το καλύτερο.

Οι Ξυπόλυτοι ακολούθησαν τον «Άσκημο», τον Κλέφτη Παπουτσιών.

Οι Άνευ, τον «Καλό». Τον Κλέφτη Ονείρων.

Και οι Ανίδεοι, τον «Κακό». Τον Κλέφτη Ιδεών.

Ξέρω, ξέρω αυτό το τελευταίο ήταν και το πιο παρακινδυνευμένο. Είχα όμως εμπιστοσύνη στον Ρόμπιν και στη φαρέτρα με τις ιδέες του για ώρα ανάγκης! Και η παρακολούθηση κράτησε μέρες πολλές και βρήκαν το **Γιατί;** Κι όταν βρήκαν το **Γιατί;** το **Και Τώρα Τι;** ήταν πεντακάθαρο! Πίσω στην ιστορία μας λοιπόν. Θα δείτε, θα ακούσετε, θα μυρίσετε. Θα την ζήσετε την ιστορία με όλες σας τις αισθήσεις και μετά θα καταλάβετε!

Οι «Παγωμένοι»

Πρώτοι επέστρεψαν οι Ανίδεοι. Δεν είχαν καταφέρει να πλησιάσουν καν τον Κλέφτη Ιδεών. Το κρησφύγετο του ήταν φρούριο απόρθητο. Ο Ρόμπιν κατάφερε να διεισδύσει με τον ρόλο του προδότη. Θα τον έπειθε, είπε, πως άλλαξε στρατόπεδο και θα έθετε τον εαυτό του στην υπηρεσία του. Θα δήλωνε πως θέλει και εκείνος να καταστρέψει τον πλανήτη και να παγώσει τους ανθρώπους. Πως αυτό ήταν το όνειρό του από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Εννοείται πως κάθονταν στα κάρβουνα. Ιδέα δεν είχαν για την τύχη του.

Όλα ήταν όπως τα είχαν αφήσει. Μόνο λιγάκι πιο παγωμένα. Θερμομέτρησαν τους Παγωμένους και είδαν πως η θερμοκρασία τους είχε πέσει. Ήταν στους 26.5 βαθμούς. Είχαν 0.5 βαθμούς χρόνο. Μια μέρα πάνω κάτω αν τα είχαν υπολογίσει σωστά.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε!» είπε απελπισμένα ο μπαμπάς Σεφ.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε!» επανέλαβε τρομαγμένη η Τίνα.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Κωστής κοιτάζοντας πίσω από την πλάτη τους.

Γύρισαν για να δουν τι κοίταζε. Έμειναν με το στόμα ανοικτό.

Στην είσοδο της σπηλιάς, εν πομπή και παρατάξει, στέκονταν οι Ξυπόλυτοι. Φορώντας τα παπούτσια τους παρακαλώ! Τι έγινε; Πώς τα βρήκαν; Εγώ φυσικά ξέρω μα δεν μαρτυρώ!

Και δίπλα τους οι Άνευ. Χαμογελαστοί. Ο Πλάτωνας και η Μαύρη έσερναν πάνω σε μια πλατφόρμα με τροχούς ένα θησαυροφυλάκιο. Ένα τεράστιο θησαυροφυλάκιο!

Και παραδίπλα οι δύο κλέφτες.

«Τι γίνεται;» ρώτησε με χαζό ύφος ο μπαμπάς Σεφ, για να εισπράξει ένα ενθουσιώδες...

«Κόλλα το!» από τον παππού και ένα...

«Πιο κουλ δεν γίνεται!» από τη γιαγιά.

Και αμέσως ξεκίνησε ένας συρφετός από μπερδεμένες βιαστικές και γεμάτες ενθουσιασμό κουβέντες:

«Μετάνιωσαν!»

«Τους εξηγήσαμε πως αν καταστραφεί ο πλανήτης θα καταστραφούν και αυτοί μαζί του».

«Τους μιλήσαμε για την κλιματική αλλαγή».

«Τους πείσαμε να μας βοηθήσουν».

«Ξέρουν πως όλοι μαζί, οργανωμένα θα τα καταφέρουμε».

«Θα ξεπαγώσουμε όλοι μαζί τους ανθρώπους και θα σταματήσουμε την καταστροφή του πλανήτη».

«Ο Κλέφτης Παπουτσιών μάς είπε πως έκλεβε παπούτσια γιατί ζήλευε. Γεννήθηκε μόνος. Μεγάλωσε μόνος. Πάντα μόνος. Χωρίς κανέναν να τον αγαπά. Χωρίς κανέναν να αγαπά. Ζήλευε την αγάπη. Ζήλευε τις γεμάτες αγάπη ζωές των άλλων. Ξεκίνησε λοιπόν να τις κλέβει. Έγινε ο Κλέφτης των Παπουτσιών και έκλεβε μαζί με τα παπούτσια και τις ζωές. Κάθε ζευγάρι που έκλεβε και φορούσε γινόταν ό,τι και ο ιδιοκτήτης των παπουτσιών. Ζούσε τις περιπέτειές του, περπατούσε το δρόμο του, έδινε τους αγώνες του. Δεν ήξερε τι θα πάθαιναν οι άνθρωποι χωρίς παπούτσια. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως δεν θα ζούσαν, δεν θα αγωνίζονταν, δεν θα αναλάμβαναν δράση. Δεν είχε ιδέα πως χωρίς παπούτσια στην πραγματικότητα θα ήταν άβουλοι και αδύναμοι. Πως δεν θα μπορούσαν να αντιδράσουν. Πως θα πάγωναν» είπε ο παπούς και ο Κλέφτης Παπουτσιών κατέβασε ντροπιασμένος τα μάτια στα γυμνά του πόδια.

«Ο Κλέφτης Ονειρών μας εκμυστηρεύτηκε πως δεν είχε παιδικά όνειρα. Είχε μεγαλώσει χωρίς αγάπη. Χωρίς λέξεις και στίχους και ιστορίες. Είχε μεγαλώσει μόνος. Δεν γνώρισε γονείς. Χάθηκαν σε ένα πόλεμο, για μια πατρίδα που ποτέ δεν γνώρισε. Είχε γνωρίσει μόνο την μοναξιά και τον πόνο και τον θάνατο. Την πρώτη φορά που είχε κλέψει

ένα όνειρο, μικρό, από ένα παιδί που έπαιζε στο πάρκο και ονειρευόταν ένα παγωτό φράουλα, ένωσε τόση χαρά που κατάλαβε πως τόσα χρόνια εκείνο που του έλειπε ήταν τα όνειρα. Δεν ήξερε να ονειρευτεί όμως. Αποφάσισε λοιπόν να τα κλέβει. Μόνο έτσι μπορούσε να συναντηθεί με τη χαρά, την αγάπη, το χαμόγελο, την ελπίδα. Ο Κλέφτης Ιδεών, ο αρχι-κλέφτης τον είχε πείσει πως θα μπορούσε να έχει όλα τα όνειρα του κόσμου δικά του και τον πίστεψε. Δεν ήξερε ούτε για τους ανθρώπους που θα πάγωναν, ούτε για τον πλανήτη που θα καταστρεφόταν» είπε ο Βρασίδης και ο Κλέφτης Ονείρων χαμογέλασε ντροπαλά επιβεβαιώνοντας τα λόγια του.

«Το θησαυροφυλάκιο έχει κωδικό!» είπε και έκλεισε το μάτι στον Βρασίδα. «Αλλά δεν έχει χρήμα. Έχει το πιο πολύτιμο απ' όλα. Τα κλεμμένα σας όνειρα. Σας τα επιστρέφω και σας ευχαριστώ γιατί με μάθατε να ονειρεύομαι. Θα σας δώσω και τους τόκους. Με κάθε όνειρό σας που έκλεψα θα σας δίνω...» είπε ο Κλέφτης Ονείρων για να τον προλάβει ο Βρασίδης και να συμπληρώσει...

«Ένα παραμύθι! Αν το βάλετε κάτω από το μαξιλάρι σας θα πάρετε για δώρο ένα extra βραδινό, υπέροχο, παρηγορητικό όνειρο!»

Η Μαύρη και ο Πλάτωνας ξεκίνησαν ένα τρελό χορό με νιαουρίσματα και γαβγίσματα για να δηλώσουν και τη δική τους συμφωνία με τη δήλωση του Βρασίδα.

Την ευχάριστη αυτή πανηγυρική ατμόσφαιρα διέκοψε μια ερώτηση κεραυνός:

«Πού είναι ο Ρόμπιν;» ρώτησε γεμάτη αγωνία η Τζίλ. Δεν πήρε απάντηση. Οι Ανίδεοι χαμήλωσαν τα μάτια και δεν μίλησαν.

«Πού είναι ο Ρόμπιν;» επανέλαβε η Τζίλ.

«Τον αιχμαλώτισε ο Κλέφτης Ιδεών ή μάλλον αυτοαιχμαλωτίστηκε» ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια ο μπαμπάς Σεφ και τους εξήγησε.

«Και εμείς, εννοείται, πως δεν έχουμε ιδέα τι να κάνουμε. Περιμέναμε από εσάς! Ευτυχώς ήρθατε!» είπε η Τίνα και έβαλε τα κλάματα για να την παρηγορήσει ο Άλεξ με ακόμη ένα μπακλαβά.

«Έχει σχέδιο. Είμαι σίγουρος πως έχει σχέδιο. Κάποια ιδέα από την φαρέτρα του χρησιμοποιεί. Και έχω και μια προαίσθηση πως όλα πάνε καλά!» είπε ο Κωστής.

«Για την ώρα πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με τους Παγωμένους, προτού παγώσουν εντελώς! Έχουμε μόνο 0,5 βαθμό χρόνο!» είπε ο Κλέφτης Παπουτσιών.

«Με άλλα λόγια έχουμε μια μέρα μόνο. Σε αυτή τη μέρα πρέπει πάση θυσία να καταφέρουμε να σταματήσουμε την πτώση της θερμοκρασίας και να αρχίσουμε κιόλας να την ανεβάζουμε! Αλλιώς θα είναι πολύ αργά για όλους μας. Για τους Παγωμένους. Για σας. Για μας. Για τον πλανήτη» είπε ο Κλέφτης Ονείρων.

Εμένα για την ώρα δεν με υπολόγιζε. Είμαι βλέπετε στην ομάδα αλλά είμαι αόρατος και ανύπαρκτος για όλους εκτός από εσάς αγαπημένοι μου αναγνώστες. Είμαι με άλλα λόγια παντού και πουθενά. Θα καταλάβετε σε λίγο το γιατί.

«Ας τους φορέσουμε τα παπούτσια!» φώναξε η Τζίλ. «Σίγουρα θα βοηθήσουν. Εμένα πάντως με βοήθησαν. Μου έδωσαν τη ζωή μου πίσω και ένιωσα ξανά ο εαυτός μου. Αυτό σίγουρα θα σταματήσει το πάγωμα ή έστω θα το καθυστερήσει. Σωστά;» διερωτήθηκε και κοίταξε τον πρώην Κλέφτη Παπουτσιών.

«Ελπίζω» απάντησε εκείνος και ξεκίνησαν όλοι μαζί με φούρια να προσπαθούν να ξεμπερδέψουν τα παπούτσια από την τεράστια σωρό που είχαν κουβαλήσει. Και μετά να φορέσουν τα σωστά παπούτσια στον σωστό ιδιοκτήτη αλλιώς...

«Μπορεί να καταλήξει ο μηχανικός αυτοκινήτων να θέλει να γίνει μπαλαρίνα», είπε χαχανίζοντας η Τζίλ.

«Και η μπαλαρίνα να είναι δυστυχισμένη και να θέλει να παρατήσει την καριέρα της για να γίνει γεωργός, αφού θα φορά τις γαλότσες του γεωργού!» είπε χαμογελώντας πονηρά ο παπούς.

«Μπορεί πάλι ο αστυνομικός να φορέσει τα παπούτσια του γιατρού και αφού του έχει μείνει η συνήθεια να φωνάζει, **Ψηλά τα χέρια συλλαμβάνεσαι**, να το φωνάζει

με κάθε ευκαιρία στα μικρόβια και στους ιούς!» είπε και ξεκίνησε μάλιστα να ζωγραφίζει την σκηνή ο Κωστής.

«Μην κάνετε όμως προς θεού λάθος με τα παπούτσια του κυρίου Μιχάλη, του καλύτερου ζαχαροπλάστη της πόλης, δεν θα το αντέξω αν δεν μπορεί να φτιάξει το αγαπημένο μου εκλέρ. Άστε καλύτερα, δεν το ριψοκινδυνεύω. Θα το αναλάβω εγώ! Να, τα, αυτά είναι, του τα φοράω στο λεπτό!» είπε ο Άλεξ.

«Τι θα λέγατε όμως αν κάναμε και κανένα λαθάκι για να σώσουμε κάποιον;» ρώτησε η γιαγιά με τη ζυμαρένια την καρδιά. «Λέω να φορέσω αυτά τα γοβάκια της πλούσιας δεσποινίδας που ζει στην μεγάλη έπαυλη στην άκρη της πόλης, στη Ζωή. Τη νεαρή ορφανή που καθαρίζει τις σκάλες της πολυκατοικίας στη γωνία. Εκεί δίπλα από το σχολείο. Ήθελε πάντα, μου είπε, να ταξιδέψει. Ε! Με τις γόβες, αν μπει στα πλούσια σαλόνια μπορεί να γνωρίσει κανέναν πιλότο και να την παίρνει μαζί του στα ταξίδια του».

«Εγώ λέω, για να είμαστε σίγουροι πως θα δουλέψει, να της φορέσουμε κατευθείαν τα παπούτσια του πιλότου και να κάνει τα ταξίδια που ονειρεύεται μόνη της!» είπε ενθουσιασμένη με την ιδέα της η Τίνα.

«Δεν έχουμε αυτό το δικαίωμα! Δεν μπορούμε να το παίζουμε μικροί θεοί και να μπερδεύουμε τις ζωές των ανθρώπων. Το έκανα εγώ και κατάλαβα το λάθος μου. Ο

καθένας πρέπει να βρει τον βηματισμό του στη ζωή μοναχός του. Πρέπει να ανακαλύψει τον εαυτό του και μετά να βαδίσει το μονοπάτι που θα του πραγματοποιήσει τα όνειρά του βήμα, βήμα. Όσο δύσκολο και αν είναι αυτό» είπε ο πρώην, το τονίζουμε, Κλέφτης Παπουτσιών.

Σοβαρεύτηκαν λοιπόν και ξεκίνησαν τη δουλειά. Η δουλειά ήταν σκληρή, χρονοβόρα και επίπονη. Κάθε ζευγάρι παπούτσια είχε βλέπετε και μια ιστορία να αφηγηθεί. Κάποιες ήταν ανάλαφρες και αστείες αλλά κάποιες άλλες ήταν βαριές και ασήκωτες από τον πόνο που κουβαλούσαν. Γέμιζε η ψυχή τους ιστορίες. Ένιωθαν πως κρυφοκοίταζαν στις ζωές των Παγωμένων. Έδωσαν υπόσχεση πως ότι μάθαιναν στη σπηλιά θα έμενε στη σπηλιά και ποτέ μα ποτέ δεν θα το έλεγαν σε κανέναν. Το πολύ πολύ να το έγραφαν χρόνια μετά σε κανένα βιβλίο, παρέα με εκείνη τη σημείωση που γράφουν οι συγγραφείς για να μας ξεγελάσουν. **«Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα είναι εντελώς μα εντελώς συμπτωματική!»** Ναι, καλά! Τους πιστέψαμε. Λες και δεν ξέρουμε πως όλα, μα όλα ανεξαιρέτως τα βιβλία είναι βγαλμένα από τη ζωή.

Μέχρι να τελειώσουν τους βρήκε το βράδυ. Είχαν εξαντληθεί και σωματικά και ψυχικά. Η θερμοκρασία των παγωμένων δεν είχε πέσει άλλο. Είχε σταθεροποιηθεί. Είχαν κερδίσει χρόνο ίσο με 0,5 βαθμούς. Είχαν με άλλα λόγια άλλη μια μέρα. Δεν ήταν όμως αρκετό το ότι τους

σταθεροποίησαν. Έπρεπε να επαναφέρουν τη θερμοκρασία τους στα φυσιολογικά επίπεδα. Έπρεπε να τους ξεπαγώσουν. Ευτυχώς είχαν το θησαυροφυλάκιο των ονείρων και το extra bonus όνειρο του παραμυθιού που θα τους μοίραζαν την επόμενη μέρα. Και έπρεπε να δουν και τι να κάνουν με τον Ρόμπιν... και με τον Κλέφτη Ιδεών... Σκούρα τα πράγματα.

Ξάπλωσαν στο πάτωμα της σπηλιάς. Έγιναν μια τεράστια αγκαλιά. Σκεπάστηκαν με ό,τι βρήκαν και ξεκίνησαν να σιγοψιθυρίζουν νανουρίσματα ξεχασμένα από τα παιδικά τους χρόνια. Αποκοιμήθηκαν σύντομα. Ο ένας μετά τον άλλο.

Κανένας εκτός από εμένα δεν άκουσε το τρίξιμο του πάγου που σπάζει.

Κανένας εκτός από εμένα δεν είδε τα μάγουλα των Παγωμένων που ξεκίνησαν να αποκτούν χρώμα.

Κανένας εκτός από εμένα δεν άκουσε τους ανεπαίσθητους αναστεναγμούς ανακούφισης που έβγαιναν από τα στόματα των Παγωμένων στο κάθε νανούρισμα που άκουγαν.

Κανένας εκτός από εμένα.

Και ποιος είμαι εγώ για να το μοιραστώ με οποιονδήποτε άλλο εκτός από εσάς...

Καληνύχτα. Αύριο ξημερώνει μια καινούρια μέρα...

Ο «Ρόμπιν» και ο Κλέφτης Ιδεών

Ας πάμε πίσω 24 ώρες πριν λοιπόν, στο σημείο ακριβώς που ο Κλέφτης Ιδεών είχε αιχμαλωτίσει τον Ρόμπιν την ώρα που προσπαθούσε σκαρφαλωμένος στο κυπαρίσσι της αυλής να πηδήσει στο μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου, ελπίζοντας πως όλο και κάποιο παράθυρο θα ανακάλυπτε μισάνοικτο. Τον έδεσε. Τον φίμωσε. Τον καληνύχτισε με την απειλή πως ήταν στα χέρια του αδύναμος και πως θα κατέστρεφε τον κόσμο, τουλάχιστον όπως ο Ρόμπιν και όλοι εμείς τον ξέραμε και πως δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον εμποδίσει.

Κοιμήθηκε ο Κλέφτης Ιδεών. Ένα ύπνο βαθύ και χωρίς όνειρα. Ο Ρόμπιν όμως δεν έκλεισε μάτι. Ετοιμαζόταν για τον ρόλο του κακού που θα υποδυόταν την επόμενη μέρα.

«Μέρα», τον καλημέρισε ο Κακός.

«Μέρα» του απάντησε και ο Ρόμπιν, σε παρόμοιο ύφος. Τον είδε που παραξενεύτηκε και γύρισε να τον δει περίεργα, αλλά δεν έδωσε σημασία και συνέχισε να το παίζει αδιάφορος...

«Κοιμήθηκες καλά;» ρώτησε ειρωνικά ο Κακός.

«Κακά, στραβά και ανάποδα», είπε ο Ρόμπιν, για να εισπράξει και δεύτερο απορημένο βλέμμα από τον Κακό.

«Θέλεις πρωινό;» ρώτησε ο Κακός για να συγκατανεύσει ο Ρόμπιν.

«Πεινώ σαν λύκος!» δήλωσε την ώρα που καταβρόχθιζε την ομελέτα.

Φαίνεται πως όλο αυτό έκανε καλή εντύπωση στον Κακό που τον έπιασε στην κουβέντα. Ο Ρόμπιν, απαντούσε μονολεκτικά. Ήξερε, βλέπετε, πολύ καλά τι έκανε.

«Λοιπόν, ανησυχείς για τους δικούς σου;»

«Τσου».

«Μάλιστα! Φαντάζομαι όμως πως τους αγαπάς».

«Τσου».

«Μα, γιατί; Θα έπρεπε. Μήπως δεν σου φέρονται καλά;»

«Καλά».

«Τότε, γιατί δεν τους συμπαθείς;»

«Κανέναν δεν συμπαθώ».

«Μα γιατί; Σε κτυπούν; Σε βάζουν τιμωρία; Δεν σου δίνουν χρήματα; Σε βάζουν να κάνεις όλες τις δουλειές του σπιτιού και μετά κοιμάσαι στις στάχτες όπως την Σταχτοπούτα;» ρώτησε και έσκασε στα γέλια με το θαυμάσιο, κατά τη γνώμη του, αστείο του.

«Δεν μου αρέσουν οι καλοί».

Και το ψάρι τσίμπησε. Είχε βλέπετε πει τη μαγική φρά-

ση. Το δεν μου αρέσουν οι καλοί ήταν το σύνθημα για να νιώσει ο Κακός πως είχε να κάνει με κάποιον όπως εκείνον. Βλέπετε ούτε και στον Κακό, τον Κλέφτη Ιδεών, δεν άρεσαν οι καλοί. Τους έβρισκε βαρετούς. Ανόητους. Ρομαντικούς. Γλυκανάλατους. Αδύνατους. Προβλεπτούς. Πληκτικούς. Έτοιμους να αναλάβουν δράση για να αλλάξουν τον κόσμο και να σταματήσουν την κλιματική αλλαγή.

«Μα, γιατί;» επέμενε για να σιγουρευτεί πως δεν ήταν απλώς μια κουβέντα αλλά πως ο Ρόμπιν το εννοούσε.

«Γιατί είναι βαρετοί. Ανόητοι. Ρομαντικοί. Γλυκανάλατοι. Αδύνατοι. Προβλεπτοί. Πληκτικοί. Και πάντα έτοιμοι δήθεν να αλλάξουν τον κόσμο και να σταματήσουν την κλιματική αλλαγή».

Ενθουσιάστηκε τόσο ο κλέφτης, και το έδειξε με το λαμπερό του χαμόγελο. «Δεν είσαι καλός δηλαδή;» τον ρώτησε.

«Τσου».

«Καθόλου καλός;»

«Καθόλου».

«Θα μπορούσες να γίνεις κακός και να καταστρέψουμε μαζί τον κόσμο;» ρώτησε όντας απελπισμένος γιατί, μεταξύ μας, δεν είχε καμία, μα καμία εμπιστοσύνη στον Κλέφτη Παπουτσιών και στον Κλέφτη Ονείρων. Ήξερε πως δεν ήταν κακοί αλλά πληγωμένοι καλοί και πως με την πρώτη ευκαιρία θα παρατούσαν το σχέδιό τους στη μέση.

«Όχι».

«Τι εννοείς; Δεν θα μπορούσες να γίνεις κακός;»

«Όχι».

Κρίμα, σκέφτηκε ο Κακός, πάνω που νόμισα πως βρήκα τον ιδανικό σύμμαχο!

«Δεν μπορώ να γίνω κακός. Είμαι ήδη κακός. Πιο κακός δεν γίνεται!» είπε ο Ρόμπιν με το πιο κακό ύφος που είχε στο ρεπερτόριό του.

«Τέλεια! Έλα να σου λύσω τα πόδια λοιπόν και πάμε να καταστρέψουμε τον κόσμο. Το σχέδιο μου είναι εξαιρετικό. Αύριο ο κόσμος όπως τον γνωρίζεις θα εξαφανιστεί για πάντα. Μπορώ και μόνος, αλλά ένα χέρι βοήθειας θα μου ήταν χρήσιμο».

«Αν είναι να καταστρέψω τον παλιόκοσμο σου δίνω και τα δύο μου χέρια» είπε και ο Κλέφτης τον έλυσε. Και του εξήγησε το σχέδιο του με το νι και με το σίγμα.

Του μίλησε και για τα όνειρά του. Ήθελε να γίνει πλανητάρχης σε έναν πλανήτη με ανθρώπους άβουλους. Αδύναμους. Χωρίς κριτική σκέψη. Ήθελε υπάκουους υπηκόους. Πιόνια στην σκακιέρα του. Και ένα περιβάλλον πλαστικό. Αποστειρωμένο. Χωρίς ανόητα είδη και βιοποικιλότητα. Θα επέλεγε εκείνος ποια ζώα και ποια φυτά θα είχε στην αυλή του, στον πλανήτη του. Θα τον κατέστρεφε λοιπόν και θα τον έφτιαχνε από την αρχή. Θα τον έκαιγε με την κλιματική αλλαγή και τα ακραία καιρικά φαινόμενα. Θα

κρατούσε μόνο τρία είδη ζώων, δεν είχε ακόμη καταλήξει ποια. Μάλλον ένα λιοντάρι, μια τίγρη και ένα απτό. Από φυτά σκεφτόταν μόνο τα πιο εντυπωσιακά. Ίσως ένα κωνοφόρο αειθαλές, ένα οπωροφόρο και ένα φυλλοβόλο. Τρία και Τρία. Μια χαρά! Δεν χρειαζόταν άλλα.

Έγινε Κλέφτης Ιδεών. Γιατί όταν οι άνθρωποι δεν έχουν ιδέες δεν βρίσκουν λύσεις και δεν μπορούν να λύσουν κανένα πρόβλημα και εννοείται και κανένα περιβαλλοντικό πρόβλημα. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Και τις έκλεισε τις ιδέες μέσα στο σύννεφο. Ναι, απλά τις έκανε uploaded στο cloud! Ιδιοφυές; Ιδιοφυές! Καμία ιδέα δεν χάθηκε. Ήταν όλες αποθηκευμένες σε ένα σύννεφο. Του είπε και τον κωδικό. Πολύπλοκος. Γράμματα, σύμβολα, αριθμοί... Τον κατέγραψε. Στο μυαλό του. Τον επαναλάμβανε συνεχώς. Τον έκανε στικάκια για να μην τον ξεχάσει.

Τον έβαλε να επαναλαμβάνει το σχέδιο του ξανά και ξανά. Με κάθε λεπτομέρεια. Το κατέγραφε στο μυαλό του. Τον κολάκευε. Του έδινε ξανά και ξανά συγχαρητήρια. Τον αποκαλούσε ιδιοφυΐα. Στο τέλος της μέρας ήξερε τα πάντα. Του εμπιστεύτηκε ο Κακός και το στικάκι με όλες τις ιδέες που είχε κλέψει και είχε ανεβάσει στο σύννεφο. Ένα αντίγραφο σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά. Του είπε να το φυλάξει σαν τα μάτια του. Του είπε πως του είχε εμπιστοσύνη. Και πήγε για ύπνο.

Ο Ρόμπιν το ξενύχτησε ξανά. Το σκέφτηκε, το ξανασκέ-

φτηκε, μέχρι που βρήκε μια άκρη. Ήξερε πως θα μπορούσε να τον μπούκοτάρει. Δεν ήταν εύκολο. Δεν ήταν σίγουρο. Ήταν επικίνδυνο. Δεν είχε όμως άλλη επιλογή.

Δούλεψε στον υπολογιστή και στο cloud. Έκανε όλες τις απαραίτητες αλλαγές. Το χάραμα τον βρήκε πανέτοιμο και εξαντλημένο. Αποκοιμήθηκε στον καναπέ.

Είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση...

Λίγο πριν το τέλος

«ΕΡΧΟΝΤΑΙ!!!» φώναξε ξαφνικά η Τζιλ. Όλοι στις θέσεις σας.

«1-2-3. Έτοιμοι, φωτογραφία» φώναξε και ο παππούς και...

... όλοι Πάγωσαν!

Και η παράσταση ξεκίνησε.

Ναι καλά καταλάβατε οι Παγωμένοι είχαν πια ξεπαγώσει για τα καλά. Είχαν τα παπούτσια και τα όνειρά τους. Τους έλειπαν μόνο οι ιδέες. Περίμεναν με αγωνία την τελική σύγκρουση. Την επιστροφή του πιο κακού απ' τους κακούς. Θα έδιναν τη μάχη των μαχών. Για την ανθρωπότητα και τον πλανήτη. Ήταν έτοιμοι. Ήταν όλοι μαζί. Θα δρούσαν λοιπόν ενωμένοι και με σχέδιο.

Όλοι πάγωσαν. Και οι Παγωμένοι και οι Ξυπόλυτοι και οι Ανίδεοι και οι Άνευ. Εκείνοι που έπρεπε να δώσουν την πιο δύσκολη παράσταση της ζωής τους ήταν ο Κλέφτης Παπουτσιών και ο Κλέφτης Ονειρών. Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν το τι θα διαδραματιστεί στη σκηνή. Κρατήστε την ανάσα σας.

«Ελάτε, πάμε να τελειώσουμε αυτό που αρχίσαμε» είπε ψυχρά ο Κλέφτης Ιδεών.

«Αυτός ποιος είναι;» ρώτησε ο Ονειροπαρμένος (πρώην Κλέφτης Ονείρων), ο οποίος στον κόσμο του όπως ήταν, στο ροζ του συννεφάκι δηλαδή, δεν πρόλαβε να επεξεργαστεί νοητικά την εικόνα και να την συνδυάσει με τον Ρόμπιν. Τον Ρομπιν που όλο έλεγαν πως περίμεναν και πως τον είχε πιάσει αιχμάλωτο ο Κλέφτης Ιδεών.

«Αυτός είναι ο Ρόμπιν. Ο καινούριος μας συντάιρος. Γίναμε τέσσερις. Θα μας βοηθήσει να καταστρέψουμε τον κόσμο και τον Πλανήτη και να τον φτιάξουμε ξανά από την αρχή» είπε ο κλέφτης Ιδεών.

«Είσαι σίγουρος πως μπορούμε να τον εμπιστευτούμε;» ρώτησε ο Ονειροπαρμένος που είχε επιτέλους πάρει μπρος.

«Απόλυτα», δήλωσε και συνέχισε «Άστε τις πολλές κουβέντες. Ας ξεκινήσουμε. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να καθυστερούμε. Για έναν περίεργο λόγο έχω ένα άσχημο προαίσθημα. Κάτι δεν μου κολλά. Μετρήσατε τη θερμοκρασία τους;»

«26 βαθμοί! Φτάσατε ακριβώς την κατάλληλη στιγμή!» είπε ο Παπουτσής (πρώην Κλέφτης Παπουτσιών).

Ο Κλέφτης Ιδεών προχώρησε στο βάθος της σπηλιάς. Μετακίνησε ένα βράχο για να αποκαλύψει έναν υπερυπολογιστή τεραστίων διαστάσεων. Την ίδια ώρα το πρόσωπο

του φωτίστηκε. Τα μαλλιά του ηλεκτρίστηκαν και ορθώθηκαν στον αέρα. Με μια κίνηση του χεριού έδωσε οδηγία στον Ρόμπιν να καθίσει πίσω από τον υπερυπολογιστή. Του έδωσε και ένα στικάκι και του είπε:

«Ξεκίνα».

«Τι ακριβώς θα ξεκινήσει;» ρώτησε ο Ονειροπαρμένος.

Ο Κλέφτης Ιδεών, πήρε μια βαθιά ανάσα, έστρωσε το μαλλί του, και έκανε ένα βήμα μπροστά. Λες και στεκόταν μπροστά σε ένα αόρατο βάθρο ομιλητή.

«Ήρθε η ώρα, αγαπητές και αγαπητοί Παγωμένοι, έντιμε κύριε Κλέφτη Παπουτσιών και αξιότιμε κύριε Κλέφτη Ονείρων, να σας αποκαλύψω το πιο καταπληκτικό, το πιο τέλειο σχέδιο που καταστρώθηκε ποτέ για να αλλάξει τον κόσμο! Ξέρω πως μέχρι τώρα κανείς σας δεν είχε ιδέα τι λογάριαζα να κάνω. Το μόνο που σας είχα ζητήσει είναι να ακολουθείτε πιστά τις οδηγίες μου. Έπρεπε να κλέψουμε από τους ανθρώπους όλα τους τα παπούτσια, όλα τους τα όνειρα και όλες τους τις ιδέες. Μόνο έτσι, και αφού τους μεταφέραμε σε αυτή την ειδικά διαμορφωμένη σπηλιά, θα μπορούσαμε να τους παγώσουμε. Έτσι και έγινε. Με απόλυτη επιτυχία. Έπρεπε η θερμοκρασία του σώματος να φτάσει στους 26 βαθμούς για να μπορέσουμε να περάσουμε στο δεύτερο, και ουσιαστικότερο, μέρος του ιδιοφυούς μου σχεδίου.

Ποιο είναι το δεύτερο αυτό μέρος του καταθόνιού μου

σχεδίου; Απλούστατο! Η εμφύτευση ενός μικροτσιπ εκεί στο ράγισμα της καρδιάς. Γιατί ραγισμένης; Ποια καρδιά παγωμένη, χωρίς όνειρα και ιδέες, χωρίς διαδρομές και πορείες αντέχει χωρίς να ραγίσει. Ναι, Παγωμένοι και Παγωμένες. Η καρδιά σας έχει ραγίσει. Οριστικά και ανεπανόρθωτα. Με την εμφύτευση του μικροτσιπ θα μπορούμε να ελέγξουμε: διαδρομές και πορείες – γι' αυτό και σας κλέψαμε αγαπητές και αγαπητοί τα παπούτσια. Και μπράβο στον Κλέφτη Παπουτσιών. Εκείνος, βλέπετε, χωρίς να το ξέρει μου έδωσε την καταπληκτική αυτή ιδέα, όταν μου μίλησε για τη δική του ραγισμένη καρδιά, για τις ζωές που ονειρευόταν αλλά δεν είχε.

Θα μπορούμε ναι να καταγράψουμε και να αλλοιώνουμε όνειρα και συναισθήματα, ευχαριστώ στο σημείο αυτό τον Κλέφτη Ονείρων για την ουσιαστική του συμβολή.

Φυσικά, το πιο σπουδαίο, το πιο καθοριστικό σας στερήσαμε ιδέες και σκέψεις. Αυτό το κομμάτι, το πιο δύσκολο το είχα αναλάβει όπως πολύ καλά ξέρετε, εγώ. Δεν θα επέτρεπα βλέπετε στο σημείο αυτό να γίνει το οποιοδήποτε λάθος.

Τελικός μου σκοπός; Μα να δημιουργήσω μια στρατιά πειθήνιων οργάνων. Ανθρώπων παγωμένων που θα εκτελούν οδηγίες. Τις δικές μου οδηγίες. Μια στρατιά υπάκουων υπηκόων που χωρίς οποιαδήποτε κριτική σκέψη θα ακολουθούσαν τον ηγέτη τους την ίδια ώρα που

θα πιστεύουν πως ζουν ελεύθερα. Θα αγοράζουν ασταμάτητα νέα προϊόντα που θα νομίζουν ότι τα χρειάζονται, θα καίνε και θα καταστρέφουν τα οικοσυστήματα και τα δάση για να χτίζουν ξενοδοχεία, ουρανοξύστες, καζίνα και πολυκαταστήματα. Δεν θα έχουν καμία σχέση με τη φύση την οποία θα θεωρούν ξένη και αποκρουστική γεμάτη με σκόνη, χώματα, και ενοχλητικά ζώδια και έντομα. Καθόλου δεν θα τους ενδιαφέρουν οι μελλοντικές γενεές και τι Πλανήτη θα τους αφήσουν. Όλα για εμάς και μόνο εμάς. Όσο για την περιβαλλοντική δικαιοσύνη, ψιλά γράμματα. Έτσι είναι η ζωή, άδικη. Χώρες και πολίτες του Νότου και λοιποί μη προνομιούχοι, ατυχήσατε. Γεννηθήκατε σε λάθος μέρος και σε λάθος εποχή.

Φαντάζομαι είναι απόλυτα σαφές σε όλους το ποιος είναι ο Ηγέτης. Μήπως υπάρχει οποιαδήποτε αμφισβήτηση; Όποιος διαφωνεί να μιλήσει τώρα αλλιώς να σωπάσει για πάντα!»

Είπε βαρύγδουπα και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια, αφού ήξερε πως είχαν χάσει τις λέξεις τους. Ούτε και εκείνος ήξερε το γιατί, αλλά τον βόλευε αφάνταστα. Όχι μόνο θα υπάκουαν αλλά θα το έκαναν και μέσα στην απόλυτη σιωπή, χωρίς να τον ζαλίζουν με ανόπτες ερωτήσεις. Σε μια επίπλαστη ευτυχία.

«Το μόνο που μένει είναι η εμφύτευση του μικροσίπ. Με ένα απλό κλικ στο σημείο της καρδιάς, στο στέρνο, το

μικροτσιπί θα εμφυτευτεί στο ράγισμα. Θα το κλείσει δι-
ορθώνοντάς το και ταυτόχρονα θα σας κάνει οριστικά και
αμετάκλητα δικούς μου. Πιστούς σε κάθε μου πρόσταγμα.
Μαζί θα δημιουργήσουμε ένα κόσμο που όλα θα δουλεύ-
ουν ρολόι. Χωρίς καμία έκπληξη. Καμία απογοήτευση.
Κανένα απρόοπτο. Καμία κρίση. Καμία διαφωνία. Καμία
εξέγερση. Σαν ένα καλοκουρδισμένο τρένο που δεν θα
εκτροχιαστεί ποτέ από τις ράγες του. Και το κέρδος μου
θα αυξάνεται.

Ξέρω πως ακόμη μέσα στην παγωμένη σας καρδιά
υπάρχουν ψήγματα αντίδρασης. Γιατί; Μα γιατί έχετε ακό-
μη μια υποτυπώδη ανάμνηση των ονείρων σας, των ιδεών
σας, των διαδρομών που κάνατε αλλά και εκείνων που
θελήσατε να κάνετε. Όλα αυτά πολύ σύντομα θα αποτε-
λούν μακρινό και ξεχασμένο παρελθόν.

Με μια παγωμένη καρδιά αγαπητές και αγαπητοί μου,
δεν κινδυνεύετε να πληγωθείτε. Δεν θα πονέσετε ξανά.
Δεν θα νιώσετε καμία απόρριψη. Καμία απογοήτευση!

Πολύ σύντομα θα με ευγνωμονείτε και εμένα και τους
συνεργάτες μου!

Δεν περιμένω ακόμη να με χειροκροτήσετε. Θα το κά-
νετε πολύ σύντομα και το χειροκρότημά σας θα είναι από-
λυτα συντονισμένο με τον ρυθμό που εγώ θα σας δίνω
από το βήμα!»

Στο μεταξύ ο Ρόμπιν δεν θύμιζε σε τίποτα τον παλιό καλό Ρόμπιν. Φαινόταν απόλυτα συγχρονισμένος, συντονισμένος, ταυτισμένος, με τον Κλέφτη Ιδεών. Στις κινήσεις. Στο ύφος. Σαν να πήρε να του μοιάζει κιόλας. Κάτι θα του έκανε. Σκέφτονταν. Τόσο σατανικός που ήταν θα ήταν πανεύκολο να τον αλλάξει, να τον ελέγξει, να τον μετατρέψει πριν από όλους τους υπόλοιπους σε πειθήνιό του όργανο.

Ο Κλέφτης των Παπουτσιών και ο Κλέφτης των Ονείρων, μετά από οδηγίες του αρχι-πραγματικού-Κλέφτη, εκείνου των Ιδεών, ξεκίνησαν να εμφυτεύουν τα μικροσίπ. Δεν είχαν επιλογή. Τους παρακολουθούσε με μάτι άγρυνο. Τους καθσύχασε το γεγονός πως δεν φαινόταν να πονούν. Ένας μικρός αναστεναγμός ήταν το μόνο σημάδι πως κάτι ένιωθαν. Η ανησυχία τους ήταν τι θα γινόταν όταν θα έπρεπε να εμφυτεύσουν το μικροσίπ στους δήθεν παγωμένους.

Όσο και να το απέφυγαν έφτασε και εκείνη η στιγμή. Ξεκίνησαν από τον παπού και τη γιαγιά. Τους κοίταξαν στα μάτια λες και τους ζητούσαν συγγνώμη. Εκείνοι με το ήρεμο τους βλέμμα τους καθσύχασαν. Πήραν μια βαθιά ανάσα και έβγαλαν όπως έκαναν και οι υπόλοιποι Παγωμένοι ένα μικρό αναστεναγμό. Δεν πόνεσαν. Απλώς ανησυχούσαν για τις συνέπειες. Μέσα τους βαθιά είχαν εμπιστοσύνη στον Ρόμπιν. Κάτι θα είχε σκαρφιστεί. Δεν

γίνεται. Σε όλες τις ιστορίες πάντα νικούν οι καλοί. Και στη δική τους αυτό θα γινόταν. Ήταν πολύ κακός για να κερδίσει. Ήταν πολλοί οι καλοί για να χάσουν.

Με τη σειρά δέχτηκαν με παρόμοιο τρόπο το μικροτσιπ και οι υπόλοιποι. Η αντίστροφη μέτρηση είχε ξεκινήσει.

«Ενεργοποίησε τα μικροτσιπ!» είπε ο Κλέφτης Ιδεών στον Ρόμπιν και εκείνος πάτησε χωρίς κανένα δισταγμό το enter στο πληκτρολόγιο.

«Θα πάρει περίπου μισή ώρα για να ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός ελέγχου. Σε μισή ώρα, όλοι αυτοί θα είναι οι υπάκουοι υπήκοοί σου αρχηγέ. Μπορείς να ξεκουραστείς. Θα το αναλάβω εγώ».

Και αποφάσισε να ξεκουραστεί. Είχε στον Ρόμπιν απόλυτη εμπιστοσύνη. Ξάπλωσε και σύντομα αποκοιμήθηκε.

Οι Ανίδεοι, κρατούσαν την ανάσα τους και έλεγαν από μέσα τους όσες προσευχές ήξεραν. Είπαν ακόμη και εκείνες που δεν ήξεραν. Είχαν μόνο μισή ώρα και έπρεπε να σώσουν τον κόσμο. Έπρεπε να σώσουν τον Πλανήτη. Να λύσουν τα πολλά περιβαλλοντικά προβλήματά του και να προλάβουν τη δημιουργία νέων. Να επιτύχουν την αειφορία και μια υγιή σχέση με τη φύση. Κι όλα αυτά μέσα σε μισή ώρα.

Ώρα μηδέν

Ο Ρόμπιν είχε μόνο μισή ώρα στη διάθεσή του για να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του. Συγκεντρωμένος απόλυτα στον υπερυπολογιστή δεν έδινε καμία σημασία στο τι γινόταν γύρω του. Έπρεπε να σιγουρευτεί πως το στικάκι θα έκανε τη δουλειά του όπως έπρεπε. Βλέπετε το είχε αλλάξει το πρόγραμμα. Την κύρια του λειτουργία η οποία ήταν η στέρψη της ελευθερίας, της ελεύθερης σκέψης, της ελεύθερης βούλησης, την αντικατέστησε με μια διαδικασία η οποία μέσω της πρόκλησης ηλεκτροχημικών αντιδράσεων στην Παγωμένη καρδιά και στον εγκέφαλο θα βοηθούσε τον κάθε παγωμένο να έρθει σε επαφή με το κρυμμένο του όπλο. Την υπερδύναμή του. Εκείνο το στοιχείο του που τον κάνει πραγματικά διαφορετικό και ξεχωριστό από τους υπόλοιπους.

Βλέπετε μια από τις ιδέες που δεν είχε καταφέρει να του κλέψει ο Κλέφτης Ιδεών, μάλλον γιατί ήταν τόσο ιδιαίτερη που δεν έμοιαζε με ιδέα, έμοιαζε πιο πολύ με σχέδιο, με μυστική αποστολή, με όνειρο, οπότε ο Κλέφτης Ιδεών και το πρόγραμμα του δεν την αναγνώρισε, ήταν η

εξής περίεργη: Να μετατραπούν λείι οι άνθρωποι σε μία στρατιά Υπερηρώων. Να έχουν μαζί τους ένα σακίδιο με τα μουσικά τους όπλα και να κουβαλούν στην καρδιά και στο μυαλό τους την υπερδύναμή τους. Μικρή ή μεγάλη, πραγματική ή φανταστική, σοβαρή ή αστεία, δεν θα είχε καμία απολύτως σημασία. Όλες μαζί, ενωμένες σε ένα κοινό σκοπό, θα άλλαζαν τον κόσμο και θα έσωζαν τον Πλανήτη.

Κατέγραψε λοιπόν το προηγούμενο βράδυ στο στικάκι το καινούριο πρόγραμμα και ενσωμάτωσε έναν τεράστιο περίεργο κατάλογο με υπερδυνάμεις. Η κάθε υπερδύναμη θα ενσωματωνόταν μέσα στην επόμενη μισή ώρα, αν όλα πήγαιναν καλά σε εκείνον τον Παγωμένο που είτε του ταίριαζε, είτε την είχε ανάγκη, είτε απλώς την ονειρευόταν. Πώς; Μα καμία υπερδύναμη δεν θα γινόταν αποδεκτή στο μικροτσιπί χωρίς την έγκριση της καρδιάς. Ένα γρήγορο σκανάρισμα του καταλόγου και η καρδιά θα έβρισκε εκείνη που της ταίριαζε και θα έστελνε αυτόματα το μήνυμα και στον εγκέφαλο. Σουρεάλ; Επιστημονική φαντασία; Νομίζετε! Έτσι νομίζουν πάντα οι άνθρωποι με τις πολύ προχώ ιδέες. Θα το δείτε σε λίγο και δεν θα το πιστεύετε!

Και οι υπερδυνάμεις ήταν όλες εκεί! Για να διαλέξουν οι καρδιές των Παγωμένων. Εσένα ποια είναι τελικά η υπερδύναμή σου;

- Να χαμογελώ πάντα
- Να διώχνω τη λύπη μακριά
- Να νοιάζομαι για το περιβάλλον και τη φύση
- Να σκέφτομαι κριτικά
- Να δίνω τις πιο σφικτές αγκαλιές όχι μόνο στους ανθρώπους αλλά και στα ζώα κι όλη τη φύση (για τον Πλάτωνα και τη Μαύρη)
- Να λέω πάντα την αλήθεια
- Να συνεργάζομαι στον τόπο και στη χώρα μου αλλά και σ' όλο τον κόσμο
- Να οργανώνω δράσεις ατομικές και συλλογικές
- Να ερευνώ
- Να σκορπώ την αγάπη στους ανθρώπους και το περιβάλλον
- Να είμαι φρουρός των 3 Δ. Της Δημοκρατίας, της Δικαιοσύνης και του Δικαιώματος
- Να αγωνίζομαι για την περιβαλλοντική δικαιοσύνη μέσα στη γενεά και μεταξύ των γενεών
- Να τρέχω σαν τον άνεμο
- Να συμμετέχω στην κοινωνία και να εμπλέκομαι στα κοινά
- Να είμαι φρουρός αειφορίας
- Να γίνομαι αόρατος
- Να «βλέπω» στο μέλλον
- Να φυτεύω ένα τουλάχιστον δέντρο κάθε χρόνο

- Να αφηγούμαι τις πιο τέλειες ιστορίες
- Να πιστεύω στα χαμένα θαύματα
- Να είμαι ένας περιβαλλοντικός πολίτης για όλο τον πλανήτη
- Να κάνω τέλεια ταχυδακτυλουργικά κόλπα
- Να ζωγραφίζω με εντελώς καινούρια χρώματα και τις πιο σπουδαίες εικόνες που ποτέ κανείς δεν έχει δει (για τον Κωστή παρακαλώ)
- Να ασκώ τα περιβαλλοντικά μου δικαιώματα και υποχρεώσεις
- Να μαγειρεύω τα πιο καταπληκτικά φαγητά (μια υπερδύναμη για τον μπαμπά Σεφ)
- Να σκορπώ το φως σαν τον ήλιο
- Να φροντίζω τα εγγόνια μου (γιαγιά μου με τη ζυμαρένια καρδιά!)
- Να είμαι ένας παράγοντας αλλαγής επιζητώντας την περιβαλλοντική και κοινωνική αλλαγή
- Να είμαι αθεράπευτα βιβλιοφάγος (για τον υπέροχο Βρασίδα)
- Να βρίσκω τα κόκαλά μου όπου και αν είναι κρυμμένα (ναι, καλά καταλάβετε, μια υπερδύναμη κομμένη ραμμένη στα μέτρα του Πλάτωνα!)
- Να νοιάζομαι για τις επόμενες γενεές
- Να σκαρφαλώνω στα κεραμίδια (σαφέστατα της Μαύρης)

- Να συμμετέχω σε τοπικά, εθνικά και παγκόσμια δίκτυα
- Να τρώω όσα γλυκά θέλω και να μην παχαίνω, ούτε και να χαλάνε τα δόντια μου (Άλεξ!)
- Να αγαπώ για πάντα και να με αγαπούν πίσω (ναι, αυτό ήταν για την Τζίλ!)
- Να ψάχνω για τα κρυμμένα αίτια της περιβαλλοντικής κρίσης
- Να έχω πάντα τον πιο καταπληκτικό λαχανόκηπο της γειτονιάς (για τον παππού!)
- Να μπορώ να καταλαβαίνω και τις μεταφορές (Γιώργης ολέ!)
- Να τραγουδώ τα πιο μοντέρνα τραγούδια με τον πιο ροκ τρόπο (Τίνα;)
- Να ονειρεύομαι δικά μου όνειρα και να μην τα κλέβω (Ονειροπαρμένος)
- Να διοργανώνω και να συμμετέχω σε δημοκρατικές δράσεις περιβαλλοντικού ακτιβισμού
- Να περπατώ με τα δικά μου βήματα στη ζωή και να μην κλέβω τις ζωές των άλλων (Παπουτσής)
- Να καταλαβαίνω τις αξίες που κρύβονται πίσω από τη θέση που παίρνουν κάποιοι απέναντι στο περιβάλλον
- Να βρίσκω τις πιο ιδεώδεις ιδέες και να τις γράφω σε βιβλίο... (ειδικά καταγραμμένα για τον Ρόμπιν)

22*12100 234!1000-2W
3232 31A100XX23

Καταλάβετε καλά, ναι! Θα γινόταν ο χαμός! Αν δούλευε το πρόγραμμα. Αν δεν το καταλάβαινε έγκαιρα ο Κλέφτης Ιδεών. Αν κατάφερνε να κάνει download και τις ιδέες από το cloud. Γιατί καμία υπερδύναμη δεν θα δούλευε αν οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να σκεφτούν. Αν δεν είχαν ιδέες. Έπρεπε λοιπόν να τους επιστρέψει και τις ιδέες τους.

Μόνο που τις ιδέες για απόλυτη ασφάλεια ο Κλέφτης Ιδεών τις είχε ανεβάσει στο cloud και είχε και έναν κωδικό για να μπορέσει να μπει σε αυτό το περίεργο σύννεφο ιδεών, που όσο και αν προσπάθησε ο Ρόμπιν δεν κατάφερε να τον σπάσει.

Αφοσιωμένος στην προσπάθεια του να σπάσει τον κωδικό δεν πήρε είδηση την Τζιλ, η οποία είχε γλιστρήσει προσεκτικά σαν φάντασμα και στεκόταν ήδη πάνω από τον ώμο του.

«Πρόσεξε! Θα σε πάρουν είδηση οι άλλοι δύο κλέφτες!» την προειδοποίησε πανικόβλητος μόλις την άκουσε να του ψιθυρίζει πως έπρεπε να σκεφτεί διαφορετικά για τον κωδικό. Πως έπρεπε να σκεφτούν αλλιώς, έξω από το κουτί, για να δοκιμάσουν να βρουν τον κωδικό.

«Μην ανησυχείς για τους κλέφτες! Είναι δικοί μας και ο Παπουτσή και ο Ονειροπαρμένος! Τους κάναμε εντατικά σεμινάρια υποκριτικής εγώ και η Τίνα και φαίνεται πως δούλεψαν, αφού σε έπεισαν και εσένα!»

Και συνέχισε, «Λοιπόν ξέχασε αριθμούς και σύμβολα.

Αν είναι τέτοιου είδους ο κωδικός δεν τον βρίσκουμε ούτε σε χίλια χρόνια, όχι στα...15 λεπτά που μας έχουν απομείνει. Μάλλον Λέξεις. Κείμενο θα έχει βάλει. Με το οποίο θα δίνει τον στόχο του. Την ταυτότητά του».

Και σκέφτηκαν. Το μυαλό τους πήρε φωτιά. Και ναι, το σύμπαν συνωμότησε και τον βρήκαν τον κωδικό. Τον βρήκαν; Τους τον ψιθύρισα. Καλά καταλάβατε. Τον είχα πάντα στο σακιδιό μου με τους άλλους θησαυρούς που κουβαλούσα. Ναι, εγώ. Ο αφηγητής.

Πληκτρολόγησαν: «ΖΩ ΑΛΛΑ...» Το οποίο φυσικά αν το πρόβλεπε ο Κλέφτης Ιδεών δεν θα το έβαζε ποτέ ως κωδικό. Γιατί αν το διάβαζες ανάποδα, ως καρκινική επιγραφή, θα γινόταν ΑΛΛΑΖΩ!

Ήταν όντως ο σωστός κωδικός. Και ξεκίνησε το download. Το κατέβασμα των ιδεών δηλαδή από το σύννεφο!

Η ενεργοποίηση του μικροσίπ είχε επιτευχθεί. Οι υπερδυνάμεις ήταν πλέον εκεί και η στρατιά των υπερηρώων έτοιμη για προέλαση.

Και ο Κλέφτης Ιδεών. Λες και είχε ενσωματωμένο στον εγκέφαλό του ξυπνητήρι άνοιξε τα μάτια. Και έγινε το έλα να δεις!

Άνοιξε ο Κλέφτης τα μάτια. Κοίταξε γύρω του. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην οθόνη και τα κατάλαβε όλα. Έσπρωξε με δύναμη τον Ρόμπιν και προσπάθησε να σταματήσει το

download των ιδεών από το cloud. Είχε φτάσει ήδη το 92%. Βλέπετε ο υπερυπολογιστής ήταν όντως υπεργρήγορος. Δεν υπήρχε πλέον επιστροφή. Θυμωμένος δοκίμασε να τον αποσυνδέσει από την παροχή ηλεκτρισμού, ξεχνώντας πως εργαζόταν με πλιακή ενέργεια.

Ήταν πολύ αργά. Κοίταξε τον Ρόμπιν θυμωμένα και ξεκίνησε να τον πλησιάζει απειλητικά.

«4-5-6!» φώναξε ο παπούς, το σύνθημα πως το παιχνίδι τέλειωσε και οι Παγωμένοι μπορούσαν να “ξεπαγώσουν”.

Πάγωσε ο αρχηγός όταν τους είδε να κινούνται, να κάνουν νοήματα, να αγκαλιάζονται, να γελούν χαρούμενοι. Το μόνο που δεν είχαν –ακόμη– ήταν τις λέξεις και τις ιδέες.

Ένα περίεργο φως είχε απλωθεί. Είχε πάρει να σουρουπώνει. Η ήλιος είχε βασιλέψει αλλά μια περίεργη λάμψη ερχόταν από τον ουρανό. Κοίταξαν όλοι μαγεμένοι προς τα πάνω. Ξεκίνησε μια περίεργη βροχή. Μια βροχή που τους αγκάλιαζε ζεστά. Ήταν τόσο λεπτή που σχεδόν δεν μπορούσες να τη διακρίνεις. Μια βροχή που τρύπωνε στα μάτια, στο κεφάλι, στο δέρμα, στα χέρια τους, παντού. Απορροφούσαν αυτή την περίεργη βροχή. Τίποτα δεν προλάβαινε να πέσει στο έδαφος. Το ίδιο γινόταν και με τον Κλέφτη. Την ένιωθε να μπαίνει μέσα του και ξαφνικά κατάλαβε. Το μυαλό του ξεμπλόκαρε. Γέμισε ιδέες. Δικές του ιδέες. Ήταν, ναι, μια βροχή ιδεών, μια ιδεοβροχή.

Οι ιδέες κατέβηκαν, έγιναν downloaded, από το σύννεφο, από το cloud δηλαδή, με τον πιο μαγικό, με τον πιο συγκινητικό τρόπο. Και βρήκαν όλες τον ιδιοκτήτη τους.

Βλέπετε οι ιδέες είναι όπως τα σκυλιά. Απόλυτα πιστές σε εκείνο το μυαλό που τις γέννησε. Αυτό δεν το ήξερε ο Κλέφτης. Δεν ήξερε πως δεν μπορείς να κλέψεις ιδέες, δεν ήξερε πως δεν θα γίνονταν ποτέ πραγματικά δικές του.

Κάποιες ιδέες ορφανές, ή καινούριες, γιατί όπως ξέρετε οι ιδέες γεννούν και άλλες ιδέες, τρύπωσαν στα κεφάλια που τις χρειαζόνταν. Γι' αυτό και ο Κλέφτης Ιδεών ξαφνικά ξελαμπίκαρε! Είχε επιτέλους, τις δικές του, τις κατάδικές του ιδέες. Ιδέες που δεν θα τις έχανε ποτέ. Ιδέες που θα του ήταν απόλυτα πιστές. Ιδέες που αν τις «τάιζε» θα γεννούσαν και άλλες ιδέες. Και, ναι, για πρώτη φορά στη ζωή του ήταν ιδέες φωτεινές! Και αυτό ήταν ανακουφιστικό. Γιατί όσο υπάρχουν ιδέες φωτεινές, υπάρχει ελπίδα!

Η βροχή των ιδεών σταμάτησε τόσο απότομα όσο ξεκίνησε και ήταν λες και δεν είχε γίνει ποτέ.

Και ξεκίνησε αμέσως μετά μια πραγματική βροχή. Μια βροχή που δρόσισε τη γη. Ανακούφισε τον πλανήτη που φλεγόταν. Σκόρπισε ελπίδα στα ζώα και στα φυτά. Πρασίνισε το βουνό. Μαζί με τους ανθρώπους σώθηκε και ο πλανήτης, ή μήπως μαζί με τον πλανήτη σώθηκαν και οι άνθρωποι; Αλήθεια ποιος μπορεί να πει πραγματικά; Είναι ακριβώς όπως την ερώτηση για την κότα και το αυγό. Οι άνθρωποι χωρίς τον πλανήτη δεν μπορούν να υπάρξουν.

Έφαγαν το βραδινό τους, άκουσαν το παραμύθι τους από τον Βρασίδα και αποκοιμήθηκαν.

Πλησίαζε το τέλος. Έπρεπε μόνο να λύσουν δύο μεγάλα ζητήματα. Να δουν τι θα κάνουν με τον Κλέφτη Ιδεών. Και, φυσικά, να ανακαλύψουν πού είχαν πάει οι λέξεις.

Τέλος;

Και τώρα τι;

Αυτό σκέφτηκαν όλοι μόλις ξύπνησαν. Και οι πρώην Παγωμένοι, και οι Ξυπόλυτοι και οι Ανίδεοι και οι Άνευ και οι τρεις Κλέφτες.

Αλήθεια, τώρα τι;

Κανένας δεν μπορούσε να απαντήσει.

Ωραία. Είχαν πάρει όλοι πίσω τις ιδέες τους, τα όνειρά τους και τα παπούτσια τους. Τα τελευταία δεν ήταν όπως ακριβώς τα είχαν αφήσει γιατί είχαν φορεθεί και είχαν πορευτεί, αλλά τα υπόλοιπα ήταν άθικτα, ακριβώς όπως ήταν και πριν.

Είχαν ανακαλύψει και την υπερδύναμή τους. Είχαν μάθει δηλαδή, μέσα από αυτή την περίεργη περιπέτεια, ποιο ακριβώς ήταν. Είχαν ανακαλύψει τον εαυτό τους, άρα τώρα ήξεραν καλύτερα να χειρίζονται το μέσα τους. Και όταν ξέρεις να χειρίζεσαι το μέσα σου, το να χειρίζεσαι το έξω σου, είναι ευκολάκι. Θα μπορούσαν, λοιπόν, τώρα που ήξεραν να υπάρχουν, να μάθουν ευκολότερα και να συνυπάρχουν μεταξύ τους και με τη φύση και το περιβάλλον.

«Τώρα που μάθαμε να υπάρχουμε θα μάθουμε και να συνυπάρχουμε. Όλες μας οι υπερδυνάμεις θα κάνουν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος για να ζει κανείς. Αφού εμείς γίναμε καλύτεροι άνθρωποι, και ο κόσμος θα γίνει ένα καλύτερο μέρος!» είπε ο παππούς.

Όταν τον κοίταξε περίεργα η γιαγιά, βιάστηκε να της απαντήσει λες και τον είχε ρωτήσει.

«Τα διάβασα χτες βράδυ, στα βιβλία του Βρασίδα. Δεν με έπαιρνε ο ύπνος και επειδή ξέρω πως όλες οι απαντήσεις κρύβονται στα βιβλία, έκανα ένα μαραθώνιο ανάγνωσης, μέχρι που ξαφνικά, φωτίστηκε το μυαλό μου και ήταν λες... λες και το ήξερα από πάντα πως έτσι είναι!»

Ωραία όλα όσα είπε ο παππούς και απέμειναν να τα σκέφτονται όλοι με βαθύ στοχασμό και για πολύ πολύ καιρό.

Εκείνο που, κατά τη γνώμη μου πάντα, έπρεπε να σκεφτούν άμεσα και να βρουν λύση, είναι το τι θα έκαναν με τον Κλέφτη Ιδεών.

«Να τον δικάσουμε! Και να τον καταδικάσουμε!» είπε ο Ρόμπιν, ο οποίος είχε ακόμη μια καταπληκτική, μια φαινή ιδέα!

Έστησαν λοιπόν ένα πρόχειρο δικαστήριο. Το κατηγορητήριο το διάβασε ο Γιώργης.

«Κατηγορείσαι πως επιχειρήσες να καταστρέψεις τον κόσμο. Να στερήσεις από τους ανθρώπους τα παπούτσια,

τα όνειρα και τις ιδέες. Ήθελες να τους στερήσεις την ελεύθερη σκέψη και τους έκλεψες τις ιδέες, τις ελεύθερες πορείες γι' αυτό και τους πήρες τα παπούτσια και την ελεύθερη βούληση εξού και τους αφαίρεσες τα όνειρα. Τα σχέδια σου δεν πέτυχαν αλλά αυτό δεν σε αθώνει».

«Έχεις κάτι να πεις για να υπερασπιστείς τον εαυτό σου;» ρώτησε ο Ρόμπιν που πήρε αυτόβουλα τον ρόλο του δικαστή.

Ο Κλέφτης Ιδεών ομολόγησε το έγκλημά του. «Να με καταδικάσετε και να μου επιβάλετε την πιο αυστηρή ποινή. Έφταιξα και πρέπει να πληρώσω».

Και η πιο αυστηρή ποινή ανακοινώθηκε:

«Θα αναλάβεις καθήκοντα Περιβαλλοντικού Πολίτη. Θα ξεκινήσεις ένα ταξίδι στον τόπο, στη χώρα και στον κόσμο για να τον αλλάξεις. Θα μιλήσεις, θα διαδηλώσεις, θα ερευνήσεις, θα φυτέψεις δέντρα, θα αποκαταστήσεις οικοσυστήματα, θα παλαίψεις για τη μείωση της ρύπανσης και της υπερκατανάλωσης, θα αγωνιστείς για τη δικαιοσύνη στην τωρινή γενεά και μεταξύ των γενεών, θα δράσεις ατομικά και συλλογικά, θα ασκήσεις τα περιβαλλοντικά σου δικαιώματα και υποχρεώσεις. Θα οργανώσεις, θα επιχειρηματολογήσεις, θα πείσεις αρμόδιους και αναρμόδιους να δουν τα κρυμμένα αίτια της περιβαλλοντικής κρίσης και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που πάγωνες τους ανθρώπους θα ξεκινήσεις να κατεβάζεις τη θερμοκρασία

της γης. Η αποστολή μας, γιατί θα είμαστε και εμείς μαζί σου, με παπούτσια, ιδέες, όνειρα και πλέον και με υπερδυνάμεις, είναι να ανατρέψουμε την κλιματική αλλαγή. Να σώσουμε τον πλανήτη μας. Όπως ακριβώς πάγωσες τους ανθρώπους τώρα θα ρίξεις και τον πυρετό της γης! Θα αγωνιστείς για την αειφορία και για μια υγιή σχέση με τη φύση».

Έδωσαν τα χέρια και... κάπου εδώ νομίζω πως φτάσαμε στο τέλος.

Ούψ! Ναι, δίκαιο έχετε. Ξεχάσαμε τις λέξεις που έχασαν οι Παγωμένοι. Και ναι, πρέπει και να σας συστηθώ:

«Είμαι ένας κυνηγός λέξεων. Είμαι ένας ποιητής. Στο ποιητικό μου σακίδιο μάζεψα όλες τις λέξεις του κόσμου. Γιατί οι λέξεις είναι πολύτιμες και δεν ήθελα να καθούν μαζί με τα παπούτσια, τα όνειρα και τις ιδέες. Τις κουβαλούσα μαζί μου όλον αυτόν τον καιρό. Ξεκίνησα όμως ήδη να σας τις επιστρέφω. Σε ένα ακόμη μεσημεριανό, και σίγουρα άλλο ένα βραδινό, θα μπορέσω να σας τις επιστρέψω όλες. Ξέρω. Πεινάτε για λέξεις. Και η πείνα για τις λέξεις δεν κοπάζει ποτέ. Τώρα, ναι, καταλάβατε πως οι ντομάτες με τα αυγά που φάγατε χτες βράδυ, το κίτρινο με το κόκκινο, ήταν φτιαγμένο από λέξεις. Λέξεις κίτρινες όπως το φως και λέξεις κόκκινες όπως η αγάπη. Λέξεις ελπιδοφόρες και αφυπνιστικές».

Τέλος; Ή Καλή Αρχή!

Επίλογος... Μια νέα αρχή

Και μετά; Μετά όλοι... Μα όλοι; Καλά, σχεδόν όλοι! Ευαισθητοποιήθηκαν. Είχαν και ιδέες και όνειρα και παπούτσια. Για να μπορέσουν να πορευτούν και να δράσουν. Αφού είχαν σκεφτεί και είχαν βρει ιδέες με την κριτική τους σκέψη να κάνουν τα όνειρά τους σχέδια. Ανάλαβαν δράση λοιπόν και άλλαξαν τον κόσμο!

Οι πρώην Ανίδεοι, οι Άνευ και οι Ξυπόλυτοι κατάφεραν να ηγηθούν της στρατιάς των Υπερηρώων και να αλλάξουν τον κόσμο. Το Εγώ έγινε Εμείς. Είδαν, έψαξαν, σκέφτηκαν, οραματίστηκαν, σχεδίασαν... Μίλησαν και επιχειρηματολόγησαν. Βρήκαν τους αρμόδιους. Κτύπησαν πόρτες. Οργανώθηκαν σε ομάδες, σε ενώσεις, σε κινήματα για τον γαλάζιο πλανήτη. Έγιναν πρεσβευτές αλλαγής. Το πίστεψαν και τους έκαναν όλους να το πιστέψουν. Τους μίλησαν για αειφορία. Για τους αδικημένους και τα δικαιώματα αυτής της γενεάς. Για το δικαίωμα των επόμενων γενεών. Και οι γενεές έγιναν γενναίες. Τους πήραν μπροστά στα καταστραμμένα οικοσυστήματα. Τους έδειξαν τα καμένα δάση, τους πάγους που λιώνουν, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα. Τους μίλησαν για την αξία κάθε μορφής ζωής. Άκουσαν τον αέρα να φυσά ανάμεσα στα

φύλλα των καμένων δασών. Άσκησαν τα περιβαλλοντικά τους δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους. Πίστεψαν στα χαμένα θαύματα. Με τις απλές δυνάμεις του ο καθένας έγινε υπερήρωας. Έγινε καλύτερος και άλλαξε τον κόσμο.

Δεντροφύτεψαν, ανακύκλωσαν, κομποστοποίησαν, έγιναν ηθικοί καταναλωτές, αποκαταστήσανε οικοσυστήματα, μείωσαν το αποτύπωμα του άνθρακά τους, χρησιμοποίησαν τα μεγάλα δώρα για ενέργεια, τον ήλιο, τον αέρα, το νερό. Πίστεψαν πως μπορούν να κάνουν την αλλαγή και την έκαναν. Άλλαξαν νόμους, άλλαξαν διαδικασίες και συστήματα, άλλαξαν ανθρώπους που τους πρόδωσαν. Έγιναν περιβαλλοντικά ενεργοί πολίτες. Σκέφτηκαν κριτικά. Βρήκαν ξανά την επαφή τους με τη φύση, με τον εαυτό τους, με τους άλλους.

Κατάλαβαν ότι οι δράσεις τους ξεκινούν από το σπίτι τους, από τη γειτονιά και το σχολείο τους, συνεχίζουν στην πόλη τους, στην χώρα τους και επεκτείνονται σε όλο τον πλανήτη. Το μεγάλο μας σπίτι. Η υπερδύναμη όλων τους ήταν τελικά να σκέφτονται, να ονειρεύονται, να δρουν. Η εποχή που ο πλανήτης καιγόταν και οι άνθρωποι πάγωσαν ήταν παρελθόν. Και μέσα από το ποιητικό σακίδιο γράφτηκε με τις λέξεις η ιστορία που διαβάζετε. Για να μην την ξεχάσει ποτέ κανείς...

Μια στρατιά υπερηρώων – Μια ομάδα παιδιών, αναλαμβάνει δράση και σώζει τον πλανήτη μας. Μια υπέροχη ιστορία μιας ομάδας παιδιών που δρουν ως περιβαλλοντικοί πολίτες για να σώσουν τον μικρό γαλάζιο πλανήτη μας από την κλιματική αλλαγή. Μια ομάδα παιδιών που εμπλέκουν παππούδες και γιαγιάδες και σκύλους και γάτες... Και τελικά; Τελικά κάνουν τη διαφορά! Μια ιστορία που θα συναρπάσει, που θα εμπνεύσει, που θα ενεργοποιήσει τα παιδιά. Μια ιστορία που δεν θα ξεχάσετε ποτέ!

ISBN 978-9925-551-45-3

9 789925 551453